

DOWNHILL SKATEBOARDING I ADULTS

La participació dels adults en les cultures juvenils

**Universitat Autònoma
de Barcelona**

Alumne: Marc Rovellada Ballesteros (1528611)

Tutor: Salvador Cardús Ros

4t de Sociologia

Curs 2020-2021

Índex

1. Introducció.....	3
2. Marc teòric.....	6
3. Metodologia.....	9
4. Anàlisi de les entrevistes i resultats	11
5. Conclusions	16
Anexe.....	18

1. Introducció

El següent treball és una recerca exploratòria sobre el downhill skateboarding i com és la participació en aquest per part de les persones adultes en un rang d'edat d'entre els trenta-cinc i seixanta anys. S'ha tractat de dibuixar una imatge sobre aquestes persones i identificar les seves formes de participació en una subcultura associada generalment a la joventut i al risc.

El Downhill skateboarding és una pràctica que va sorgir a Califòrnia al voltant dels anys setanta com una ramificació del skateboarding. Consisteix a baixar carreteres amb un *longboard*¹, amb la força de la gravetat com a únic mètode de propulsió. Tot i això, es poden arribar a agafar velocitats molt elevades de fins a 140km/h. Per tal de reduir la velocitat i passar les corbes de la carretera els practicants (en endavant patinadors) fan servir bé el peu fent fricció sobre el terra (*footbrake*) o les mans per fer derrapar les quatre rodes (*derrap de guants*). També és pot fer derrapar la taula sense posar les mans a terra (*standup slide*) o reduir lleugerament la velocitat sortint de la posició aerodinàmica utilitzada (*tuck*) frenant gràcies a la major fricció amb l'aire (*airbreak*). A més a més del longboard la majoria de patinadors també fan ús de proteccions com són el casc, les genolleres, l'espallera i els guants els quals porten una peça de plàstic al palmell que permet repenjar la mà sobre el terra.

Aquesta disciplina té les seves lògiques i formes de funcionament pròpies que la diferencien d'altres modalitats de patinatge. Generalment es practica en carreteres i ports de muntanya amb una forta pendent obertes al trànsit. Tot i que a vegades s'organitzen esdeveniments en els quals amb el permís de les autoritats es talla la circulació de les carreteres. Aquestes dues formes de realitzar la pràctica de tenen formes de funcionament diferenciades que seran explicades a continuació.

Pel que fa a la pràctica en carretera oberta, aquesta s'acostuma a realitzar en grups petits formats per un mínim de dues persones fins a un màxim de deu aproximadament. En aquest cas en cada baixada hi ha una persona que s'ocupa de conduir el cotxe fins a dalt de la carretera perquè després els patinadors puguin baixar. A més a més la persona encarregada de conduir, també és l'encarregada de portar un walkie-talkie connectat amb la resta de patinadors per tal d'anar informant de la situació del trànsit a la carretera, si pugen cotxes, motos o hi ha hagut una esllavissada. La pràctica en carretera oberta també es pot dur a terme de forma individual, però tant per raons de seguretat com de comoditat no s'acostuma a fer donat que cal una altra persona que condueixi el cotxe de baixada i de pujada.

En referència als esdeveniments, aquests són l'única forma legal de practicar l'esport, donat que la seva pràctica en carretera oberta és il·legal. En favor de la seguretat no només es talla el trànsit sinó que també s'utilitzen bales de palla per protegir els marges

¹ Consultar l'apart "Índex de vocabulari" de l'annex on es troba una descripció dels conceptes destacats en cursiva. A l'annex també es podran trobar un seguit de vídeos il·lustratius sobre la pràctica del Downhill a l'apartat de "Materials complementaris".

de la carretera en cas de caigudes i s'utilitzen autocars per remuntar als patinadors. El nombre de participants ronda entre els cent i dos-cents i la seva duració acostuma a ser d'un cap de setmana, tot i que també n'hi ha que arriben a durar fins a deu dies. En aquests esdeveniments també es sol habilitar una zona d'acampada perquè els participants puguin dormir en tendes o amb furgonetes. També trobem dos tipus d'esdeveniments diferents, els freerides que es realitzen amb l'única finalitat de patinar una carretera de la forma més segura possible i les competicions, les quals consisteixen en carreres on els patinadors competeixen per veure qui és el primer a arribar a baix en diverses tandes formades per grups de dos a sis patinadors. Sovint aquestes dues modalitats d'esdeveniments es duen a terme de forma simultània a la mateixa carretera. Aquests esdeveniments són un punt de trobada molt important per la comunitat del downhill on els patinadors comparteixen experiències durant les baixades al mateix temps que estableixen vincles a les nits d'acampada.

A través de la fonamentació teòrica i la realització d'entrevistes amb patinadors reflexionarem entorn del significat d'aquestes subcultures construïdes al voltant d'aquesta nova tipologia de pràctiques esportives que diversos autors han catalogat com a "lifestyle sports", esports de risc o esports extrems entre altres categoritzacions. Discutirem quines són les característiques principals d'aquests esports així com els motius de la seva aparició en l'actual context postmodern i quina significació tenen per als seus practicants.

El motiu pel qual s'ha triat per a l'estudi el segment de població amb una edat superior als trenta anys, és donat l'augment en el nombre de patinadors d'aquest grup d'edat que ha aparegut en els darrers anys. Aquest augment en el nombre de patinadors pot ser degut al fet que els patinadors que van començar de joves han crescut i han mantingut la pràctica del downhill al llarg de la seva vida o bé que han començat ja sent grans donada la consolidació de la pràctica al llarg del temps. La inclusió del skateboarding als JJOO de Tòquio del 2021 pot haver estat un fenomen que ha ajudat a la institucionalització del skateboarding com a un esport la qual cosa pot haver atret persones d'edat més avançades que busquen practicar un esport i ja no veuen al skateboarding només com una pràctica contracultural o alternativa.

Si ens fixem en les dades de patinadors inscrits en les competicions organitzades per la IDF (International Downhill Federation) del 2019, l'últim any que es van organitzar competicions internacionals donada la pandèmia de la Covid-19. Podem observar primer de tot que el nombre de persones total que van participar en aquestes competicions d'alt nivell van ser 402 a tot el món. Si desagreguem aquesta xifra en grups d'edats podem veure que les persones majors de trenta-cinc anys representen un 10% del total d'aquesta població amb 44 participants en la categoria de "masters". Altrament, si ens fixem en la categoria "juniors" en la que participen els menors de divuit anys veiem que aquests són menys que els "masters", representant un 8% de la població, si més no això pot ser degut a les dificultats que poden tindre els menors per desplaçar-se a les competicions.

A l'hora d'interpretar aquestes dades cal tindre en consideració que aquestes pertanyen a la competició de més alt nivell existent en el món del downhill i que, per tant, no són del tot representatives respecte del total de persones que practiquen aquesta disciplina. A més a més també és important entendre que el downhill com explicarem més endavant és un esport que una de les seves característiques definitòries és la seva pràctica no competitiva, la qual cosa ens diu que aquestes xifres només representen al nombre de persones que hi competeixen. És difícil estimar el nombre de practicants totals a escala mundial donat la manca d'una federació o institucions que regulin aquesta pràctica, si més no les dades de la IDF en poden ajudar a fer-nos una idea aproximada. A través de les entrevistes hem estat informats que en el territori català al voltant de l'any 2015 va constituir-se una *crew* formada per més de 25 patinadors amb edats entre els trenta i cinquanta anys (xifra que igualaria la meitat dels inscrits en les competicions en l'àmbit mundial) que s'identificaven amb el nom de *Purethanes*.

Finalment, voldria indicar que jo mateix soc patinador de downhill skateboarding des de l'any 2014. I tal com assenyalen Sparkes i Smith (2013) aquesta situació em proporciona molta informació sobre el camp d'estudi i em permet entendre els tecnicismes del camp amb major facilitat. Però al mateix temps també pot fer que les meves observacions es puguin veure esbiaixades. És per aquest motiu que vaig decidir estudiar un grup amb una edat diferenciada a la meua per tal de poder establir una certa separació entre la meua experiència individual i la de la població d'estudi.

2. Marc teòric

A continuació s'exposen les investigacions i teories sociològiques utilitzades per a la realització d'aquest treball. La investigació s'ha realitzat des dels camps de la sociologia de l'esport i la sociologia de la cultura, partint de les teories d'autores de renom com Belinda Wheaton en el camp de la sociologia de l'esport, la qual ha dedicat gran part de la seva obra a la investigació i reflexió entorn d'aquesta nova tipologia d'esports sorgida en les darreres dècades amb una forta connexió amb el risc i l'aventura, als quals ella proposa anomenar com a "lifestyle sports". Més endavant aprofundirem sobre quines són les característiques d'aquest tipus d'esports i el perquè d'aquesta nomenclatura. També farem ús de les teories sobre el món de la cultura elaborades per autors com Andy Bennet el qual té una obra extensa analitzant el procés d'envelliment en relació amb el món de la cultura i especialment en la participació en cultures joves com el Punk. Per tal d'oferir una visió que ens ajudi a comprendre aquest fenomen en un context més global revisarem les aportacions d'autors com Michel Lacroix, Pierre Bourdieu o Zygmunt Baumann.

Com comentàvem a la introducció aquesta pràctica és relativament recent, comparada amb altres pràctiques esportives com podria ser el futbol, és per aquest motiu que la literatura existent és encara força exploratòria i els conceptes al seu voltant encara no estan del tot clars. Si més no sembla haver-hi un cert grau d'acord entre les investigadores dedicades a aquest camp en identificar a aquest tipus d'esports (skateboarding, surf, snowboard, escalada, rafting...) com a un fenomen diferent dels esports clàssics. Aquests nous tipus han estat etiquetats com a esports de risc, esports extrems, esports d'aventura o inclús esports postmoderns. Si més no la nomenclatura que trobem que millor defineix aquestes pràctiques és la utilitzada per Wheaton (2004), la qual fa servir el concepte de "lifestyle sports". Aquesta a diferència d'altres com la d'extrem, risc o aventura, ofereix una concepció més ampla sobre aquest tipus d'esport i les implicacions que té per als seus participants. Tal com podem veure en Wheaton (2013) o O'Connor (2017) entre altres, aquests tipus d'esports no es limiten exclusivament a la seva pràctica sinó que configuren la identitat i la vida de les persones que els practiquen. Si ens fixem en l'ús de la llengua en la vida quotidiana podem veure que és comú l'ús de categories identificadores com "escalador" o "skater" per a tota mena de practicants de l'escalada o l'skateboarding, en canvi, és estrany que algú s'autoidentifiqui com a futbolista, nedador o jugador de bàsquet de no ser que s'hi dediqui de forma professional a aquestes disciplines. En addició a alguna de les característiques ja esmentades, Wheaton (2004) també especifica un seguit de característiques que ajudaran a determinar si el downhill pot considerar-se com un lifestyle sport i conèixer les seves particularitats en comparació amb altres esports similars. Entre aquestes característiques les més rellevants són; el seu origen en la cultura popular. El consum de productes nous sota la idea d'innovació i millora dels materials per tal de permetre avenços en la pràctica. Una ideologia participativa a favor de l'hedonisme i la producció d'un sentiment de comunitat juntament amb un compromís tant en temps com en diners per part dels participants. Així com la predominança d'homes blancs de classe mitjana entre els seus practicants. A més a més

acostumen a ser esport individuals on el contacte físic no és freqüent i són practicats en espais que no han estat destinats a la seva pràctica com podrien ser les carreteres en el nostre cas, el mar o la muntanya. Finalment, també destaca l'èmfasi en la creativitat i l'estètica que acaba conformant l'habitus corporal dels practicants, Mauss (1950), respecte a això és comú que alguns practicants no s'identifiquin com a esportistes sinó com artistes. També en addició a aquestes característiques jo afegiria el fet que molts dels practicants no consideren que entrenin sinó que van a patinar, escalar o fer snowboard. No amb la intenció de millorar el rendiment sinó de passar-ho bé.

En referència a la participació de persones adultes en cultures joves, veiem com des d'algunes perspectives aquest fenomen s'entén com una crisi d'identitat fruit de l'edat, una forma de pretendre continuar sent jove dins d'una societat que valora la joventut i els seus valors per sobre dels de la vellesa. Des de les institucions també es promou la participació en aquests tipus d'activitats com una forma "d'envelliment actiu" (active ageing), en el sentit de continuar fent exercici durant l'edat adulta amb l'objectiu de mantenir una bona salut. En canvi, autors com Bennet (2006), O'Connor (2017) o Willing (2019) tracten d'anar més enllà d'aquesta visió superficial sobre el fenomen investigant sobre l'experiència de les persones que participen en aquests tipus de cultures. Els seus estudis ens ajuden a comprendre quines són les diferents formes de participació dels adults en aquests tipus d'esports, que representa per ells i quins són els mecanismes utilitzats per incloure's en els grups. Ens parlen de com gràcies a la seva experiència en la disciplina desenvolupen un rol de "mentors" per a les generacions més joves, al mateix temps que és nodreixen de la seva vitalitat i energia. També comparteixen experiències i moments vitals molt diferents sigui per motius generacionals o bé per diferents orígens socials la qual cosa enriqueix el seu coneixement sobre la vida quotidiana. A més a més fan bromes sobre les seves capacitats físiques, Willing et al.(2019), que amb el pas del temps es van veient reduïdes pel desgast físic cosa que els ajuda a acceptar d'una forma menys conflictiva el seu envelliment.

Un altre aspecte molt rellevant en especial per a les persones adultes és la gestió del temps com a un recurs escàs i limitat. O'Connor (2017) fa especial menció a aquest aspecte en el seu estudi on treballa amb persones que practiquen l'skateboarding de park o d'street. Ens parla de com les persones adultes han d'adaptar les seves agendes i horaris per poder practicar l'skateboarding i com a vegades els hi és impossible fer-ho a causa de les responsabilitats familiars, laborals o afectives que comporta la vida adulta. Aquest aspecte de la gestió del temps és especialment rellevant en el cas del downhill, ja que la seva pràctica requereix encara més temps que la d'altres modalitats d'skateboarding, donat que cal marxar fora dels ambients urbans per practicar-lo al mateix temps que és necessària la coordinació amb altres persones per poder realitzar-la. En relació amb aquesta gestió del temps Bourdieu (1984) també ens pot ser molt útil a l'hora d'entendre quin tipus de persones, especialment en el cas dels adults, es poden dedicar a la pràctica d'aquest esport, donat que han de ser persones que disposin del temps necessari com per practicar-la. Altrament Bourdieu també ens pot ser molt útil

per entendre el sorgiment d'aquests nous tipus d'esports als Estats Units en el context de la revolució hippie a l'hora d'entendre el vessant no competitiu i hedonista d'aquests tipus d'esports. En certa manera els practicants d'aquests esports podríem dir que han acabat sent els mateixos hippies pertanyents a les classes mitges altes acomodades dels EUA. Una altra característica clau d'aquests esports és el fet que siguin esports individuals on no hi ha un contacte agressiu amb els altres participants, aspecte que Bourdieu (1978) assenyala com a pròpia dels esports de les classes més acomodades, com podrien ser el golf, el tenis o en el nostre cas el downhill skateboarding. En contraposició a esports més propis de les classes obreres com podrien ser el futbol, el bàsquet o la boxa.

Finalment, Lacroix (2005) ens ofereix una visió més àmplia sobre el context en què sorgeixen aquests nous tipus d'esports lifestyle. En el seu assaig ens parla sobre la preferència postmoderna per les emocions-xoc per sobre de les emocions-contemplació. Les primeres es caracteritzen per la seva immediatesa, per l'esclat que provoquen en un moment donat i que provoquen en l'individu una sensació intensa, però de curta durada que el porta a voler una altra descàrrega d'intensitat similar un cop ha consumit aquesta. En canvi, les segones no són tan intenses, però perduren més en el temps i són consumides d'una forma més relaxada i reflexiva que les primeres. La pràctica del downhill i les emocions que aquesta provoca s'assimilen molt més a les emocions-xoc, la por i la consegüent descàrrega d'adrenalina que es provoca durant la pràctica és el que l'autor considera que genera la necessitat de tornar a realitzar la pràctica de manera repetida, buscant de nou la generació d'aquesta emoció. De forma similar a un yonkie que torna a consumir per sentir allò que la substància l'havia fet sentir en el seu primer consum a la vegada que cada cop es torna més insensible a les emocions que li genera.

Lacroix descriu al practicant d'aquests tipus d'esports com a individus narcisistes que si bé a vegades comparteixen la seva pràctica amb altres, aquest no és el seu objectiu principal. Busquen la seva autocomplaença i el seu autoconeixement a través d'un ball amb la mort constant. Viatgen pel món no amb el propòsit de contemplar la natura i els paisatges, sinó esperant que aquesta els ofereixi noves sensacions i experiències, com si el món fos un bufet lliure d'emocions fortes que aquesta esperant a què ells el descobreixin per satisfer la seva necessitat d'emocions-xoc i autoconeixement.

Tot i aquesta descripció força pessimista sobre l'emocionalitat postmoderna Lacroix encara permet un cert optimisme quan parla sobre com aquests tipus d'activitats permeten la generació de sentiments comunitaris que encaixen amb la forma de viure contemporània, on els individus es troben en un mateix temps i espai per fondre's en la totalitat del grup durant un curt lapsus de temporal sense que això els impedeixi continuar amb la construcció de la seva identitat individual i reflexiva, Beck (2003).

3. Metodologia

Per tal de poder realitzar aquesta investigació de caràcter exploratori, donada la nul·la bibliografia específica existent, sobre el camp del downhill skateboarding. El mètode de recerca que hem considerat més pertinent és el qualitatiu, utilitzant la tècnica d'investigació de les entrevistes. Amb aquesta tècnica podem obtenir una informació rica sobre l'experiència i opinions dels patinadors sobre la seva pràctica i tot el que l'envolta, obtenint dades inesperades i matisos als quals no es podrien haver arribat fent ús d'altres tècniques com podrien ser les enquestes o l'anàlisi de xarxes socials.

En total s'han realitzat quatre entrevistes a persones amb edats compreses entre els trenta-tres i cinquanta-quatre anys. Gràcies a aquest ampli rang d'edat podrem trobar diferències i matisos entre els relats de les diferents persones entrevistades que ens ajudin a comprendre com es desenvolupa el procés d'envelliment en relació amb la pràctica i les relacions interpersonals que se'n deriven. També s'han escollit diferents perfils en funció del temps que es porta practicant la disciplina i la relació que puguin tindre les persones entrevistades amb aquesta.

Així doncs el perfils de les persones entrevistades són els següents:

Perfil 1 (Ronin): Patinador de 50 anys amb més de deu anys d'experiència en el món del downhill skateboarding, propietari d'una tenda dedicada a la venda de material de patinatge.

Perfil 2 (Fani): Patinador de 54 anys, amb uns set anys d'experiència dins del món del downhill skateboarding i membre de la Purethanes crew.

Perfil 3 (Joge): Patinador de 42 anys, amb uns set anys d'experiència dins del món del downhill skateboarding i membre de la Purethanes crew.

Perfil 4(Bipo): Patinador de 33 anys, amb més de deu anys d'experiència en el món del downhill skateboard, professor associat de la Universitat de Barcelona en esports de lliscament i propietari de dues escoles de longboard i skateboard.

Ens haguera agradat comptar amb la participació d'alguna persona que en algun moment hagués deixat de sentir-se patinador per conèixer aquest tipus d'experiència però finalment no ha estat possible. De fet una de les entrevistes en principi responia aquest perfil, però en el moment de realitzar l'entrevista ens vam adonar que la persona entrevista encara se sentia patinador. També creiem que l'ús de la tècnica dels grups de discussió hauria aportat informació molt valuosa, però a causa de les limitacions temporals no ha estat possible dur a terme cap grup discussió.

En quant a la metodologia utilitzada per a la tria de les preguntes de les entrevistes, aquestes es van realitzar d'acord amb els temes principals que es tractaven en la teoria consultada previament, si més no aquestes preguntes es van anar adaptant en funció de com s'anaven desenvolupant les entrevistes. En relació a l'anàlisi d'aquestes entrevistes, aquest s'ha realitzat també fent ús de la teoria ja existent però amb una mentalitat oberta

a l'hora de considerar nous aspectes que no s'haguessin tingut en compte en treballs previs.

4. Anàlisi de les entrevistes i resultats

Com hem comentat s'han realitzat un total de 4 entrevistes individuals a diferents patinadors amb edats compreses entre els 33 i 54 anys, per tal d'obtenir una major varietat d'informació no només s'han triat persones amb edats diferenciades sinó també amb una relació amb el downhill diversa. Si més no podem trobar certs trets en comú entre totes les persones entrevistades que ens poden ajudar a elaborar el que seria un tipus ideal sobre el patinador adult de downhill skateboarding.

Podríem dir que el tipus de persones que practiquen downhill acostumen a ser majoritàriament homes amb una professió que els permet tindre el temps i els recursos econòmics suficients per poder dedicar un dia sencer a patinar així com poder fer viatges de més d'un dia de duració. Excepte en el cas del Jorge el qual no té estudis universitaris, els altres tres patinadors sí que en tenen i han accedit al seu lloc de treball gràcies a aquests (enginyers i professor universitari). A més a més tampoc tenen responsabilitats afectives que els suposin una gran inversió de temps, tots elles tenien parella, però només el Fani tenia filles les quals ja estaven a la universitat. Quant a aquest tipus de càrregues el Fani ens va comentar que altres companys seus patinadors, sí que tenien fills més petits que les seves i que això els impedia poder patinar amb tanta regularitat com ell ho feia. Com veurem més endavant la gestió del temps és un aspecte molt important per a la pràctica d'aquesta disciplina i a mesura que els patinadors es van fent grans es torna cada cop més important.

Un altre aspecte important és que cap d'ells estava interessat en la pràctica competitiva de l'esport, tot i que tant el Bipo com el Jorge i el Fani havien competit en algun moment i ho han gaudit fent-ho, la competició no era el seu objectiu últim a l'hora de sortir a patinar. Podríem considerar que en cert grau sí que hi ha una motivació competitiva en la pràctica, donat que tots volen tindre una millor tècnica o un major control baixant, però aquesta competitivitat no estaria enfocada enfront dels altres sinó que es podria considerar com una competitivitat individualitzada. Competeixen contra ells mateixos. També tots fan referència a la descàrrega d'adrenalina o emoció-xoc que els fa voler tornar a baixar un altre cop en cerca d'aquesta sensació. Si més no, trencant amb la visió extremadament individualista de Lacroix sobre els perseguidors d'emocions-xoc, també valoren molt positivament el fet de poder compartir aquesta sensació amb altres persones. I ja no només compartir aquesta sensació sinó els vincles que estableixen a través del patinatge amb altres persones.

D'una manera simplificada podríem dir que els practicants de downhill adults són homes, blancs de classe mitjana alta que busquen una activitat que els faci estar presents i concentrats en el present immediat per desconnectar de les seves responsabilitats i que a través del patinatge han establert un conjunt de relacions amb qui compartir altres experiències més enllà del patinatge sent aquest el nexa d'unió.

Per tal d'elaborar l'anàlisi de les entrevistes hem elaborat 4 conceptes clau que ens facilitaran la comprensió del fenomen, aquests 4 conceptes són: lifestyle sports, edat,

culte a l'emoció i comunitat. A continuació explicarem a què fan referència cadascun d'ells així com quins són els resultats obtinguts de l'anàlisi de les entrevistes.

Lifestyle sports

Aquest concepte fa referència a totes aquelles característiques pròpies dels anteriorment descrits com a lifestyle que han sorgit en les entrevistes en referència al downhill. A través d'aquesta agrupació podrem tindre una imatge més detallada tant dels lifestyle sports com del downhill com a disciplina que encaixa dins d'aquesta conceptualització.

Per començar veiem que totes les persones entrevistades s'identifiquen com a patinadors encara que la majoria d'ells sigui per lesions sigui per altres causes fa més d'un any que no patinen. Aquesta construcció de la identitat entorn de l'esport és molt comú en els lifestyle sports. Quan és pregunta als entrevistats comenten que el ser patinador és quelcom que va més enllà de patinar i ho comparen amb altres esports com podrien ser el surf, l'escalada o el piragüisme.

Tots ells fan referència a l'aspecte diferencial del contacte amb la natura durant la pràctica com a un fet positiu i també el fet de viatjar i patinar carreteres diferents. Comenten que si tinguessin l'oportunitat, els agradaria poder viatjar pel món amb una furgoneta per patinar carreteres diferents i viure noves experiències. Aquesta voluntat de viatjar i veure la natura com un espai disposat per al seu gaudi personal encaixa amb el concepte de geografia desviada de Lacroix, cosa que no és sorprenent si tenim en compte que aquests tipus d'esports es caracteritzen per la seva sintonia amb els valors postmoderns. On el consum de noves experiències satisfactòries és un dels mandats principals.

També trobem un tipus de pràctica enfocada al plaer i no al rendiment juntament amb una valoració de la pràctica pel que fa al seu valor estètic.

Una característica pròpia d'aquest tipus d'esport que no hem trobat entre els entrevistats és el consum de productes com a forma de reafirmació de la identitat com a patinadors. En general no semblaven gaire preocupats pel material que utilitzaven per patinar, com sí que acostuma a passar en altres esports o rangs d'edat.

Edat

A través d'aquest concepte hem agrupat totes aquelles experiències i sensacions que fan referència a l'edat de les persones entrevistades i com aquesta afecta la seva autopercepció i el seu desenvolupament dins de la comunitat.

Per començar, podem observar com la forma d'accés al downhill és diferent en funció de l'edat dels patinadors quan comencen a patinar. Tant el Bipo com el Ronin que van començar a patinar quan encara eren joves ho van fer a través de conèixer a gent que ja practicava la disciplina, anant a patinar als llocs on ells patinaven. En canvi, pel que fa al Jorge i el Fani els quals van començar ja sent adults i més recentment, van començar

a patinar a través d'una escola de longboard, on van conèixer a altres adults que també començaven a patinar d'aquesta manera.

En general podem comprovar com les conclusions extretes, per tant, per Willing et al. (2019) com per O'connor (2017) són encertades.

Veiem com en tots els casos el temps és un recurs molt important per als patinadors. I a vegades es lamenten de no disposar del temps suficient pel fet que no poden dedicar un mínim de quatre hores a patinar un cap de setmana perquè tenen altres responsabilitats a atendre. Aquesta manca de temps els porta a readaptar o substituir la seva pràctica per altres formes que s'ajustin millor a les seves agendes. El Fani patina en un carrer a prop de casa seva 1 hora al dia i molts caps de setmana en comptes d'anar a fer downhill va al skatepark. El Bipo tracta d'obtenir les mateixes sensacions que té en les carreteres quan patina per la ciutat, apurant les frenades i esquivant obstacles urbans, ell també ha començat a practicar skate freestyle per poder desfogar-se quan no té temps de fer downhill. I el Ronin tot i que ara està lesionat també ens explica que abans de la lesió ja havia començat a practicar l'enduro amb bicicleta perquè no li requeria tant de temps i no ha d'organitzar les sessions amb altres persones.

Podem observar també dos models d'actuació diferenciats en referència a les interaccions amb els més joves. Per una banda, tenim al Ronin i el Bipo els quals són els que porten més temps patinant i interpreten un paper de mentors, on procuren que els més joves aprenguin com s'ha de portar a terme la pràctica per garantir la seguretat durant la pràctica. En canvi, el Fani donat que porta el mateix temps patinant que el que podria portar un jove, podríem dir utilitzant una expressió col·loquial que "fa de pare", parla amb els joves sobre els seus problemes, com podria ser el procés d'emancipació i els dona consells. Cal dir que en els dos casos els tres valoren molt positivament la interacció amb els joves i creuen que es nodreixen de la seva vitalitat, al mateix temps que aprenen coses noves i veuen la vida des d'òptiques més "juvenils". El Jorge a diferència dels altres, no ha tingut gaire interacció amb els joves. Això és perquè ell ha acostumat a patinar sempre amb els Purethanes.

Finalment, cal destacar que cap d'ells ha sentit que la seva edat hagi suposat un inconvenient a l'hora de relacionar-se o de practicar l'esport. Si més no al tant al Fani com al Jorge els hagués agradat haver començat abans a patinar per avui dia tindre una major confiança amb el longboard, però, tot i això, no han sentit el "temporal vertigo" que comenta O'Connor d'haver de patinar tot el possible abans que sigui massa tard. Qui sí que ha patit aquest fenomen és el Bipo en relació amb els skate trips.

Culte a l'emoció

Hem utilitzat aquest concepte per englobar totes aquelles dades que fan referència a les experiències que es poden identificar com a expressions del culte a l'emoció pròpies de la nostra societat proposat per Lacroix (2005).

Podem dir que la pràctica del downhill està molt vinculada amb les emocions-xoc tal com les descriu Lacroix, durant les entrevistes tots els patinadors comenten coses en relació amb viure en el moment present en un estat de concentració total sobre el cos i el propi jo durant el descens. Així mateix, tant el Bipo com el Jorge, els quals són els dos que més afectats semblen per la nova cultura de l'emocionalitat, expliquen com el Downhill és una eina molt útil per a l'auto coneixement donades les situacions límit en què et situa i aquesta concentració necessària en el teu propi cos. També i això ja és quelcom que es dona en els quatre entrevistats, podem observar una certa addicció a l'adrenalina que segons l'autor podria estar associada amb la sensació de buidor que es produeix un cop les emocions-xoc són consumides. Destaca especialment el cas del Jorge el qual compleix de forma acurada amb el perfil d'escrit per Lacroix sobre el buscador d'aventures que un cop es troba a si mateix es dedica a fer obres per ajudar als altres.

Comunitat

A través de les entrevistes hem pogut observar com un dels motius pels quals els patinadors continuen patinant i gaudeixen aquest esport és per les relacions que estableixen gràcies a ell. En oposició a l'individualisme desmesurat que podria indicar la forta presència d'emocions-xoc, els patinadors valoren molt positivament poder compartir la seva pràctica amb altres persones fins al punt de considerar el downhill com un esport de grup en alguns casos.

En el cas dels *Purethanes* el Fani ens explica que a vegades quedaven amb l'excusa de patinar, però que el que realment feien era comentar com havia anat la setmana i anar al bar. El Ronin diu que el que abans era la seva família de patinar ara s'ha dispersat i que això li resulta un gran inconvenient a l'hora de tornar a patinar donat que el downhill no només l'aporta una descàrrega emocional forta, sinó que també li serveix com un espai de socialització allunyat del món laboral, la família o altres camps que ell sent com a opressius en oposició a la llibertat que sent quan es relaciona amb altres patinadors.

Pel que ens diuen els entrevistats veiem que el downhill representa per ells un espai de llibertat on senten que no han de mantenir les formes i convencions socials. Potser caldria un estudi més en profunditat sobre aquest aspecte, però des d'una mirada superficial sembla indicar que la barreja d'emocions-xoc juntament amb la connexió amb la natura i l'experiència compartida amb el grup podria arribar a generar un trencament dels límits, generant espais on les estructures socials es trenquen i els patinadors es relacionen entre ells com a iguals independentment del seu origen social o en el cas del nostre estudi edat.

Bauman (1992) proposa que aquest fenomen pot ser degut a la pèrdua d'importància de factors com el capital econòmic en favor dels estils en relació amb la creació de nous grups i identitats col·lectives. És a dir, és igual si els patinadors són rics o pobres, joves o vells, ho important és que són patinadors i això els fa iguals. Com hem vist sí que pot ser que el temps que es porta patinant pugui resultar un recurs d'autoritat en relació amb la presa de decisions, per aquest motiu és agosarat afirmar que les estructures

desapareguin, si més no sí que podem dir que la jerarquia existent en aquestes és diferent de l'existent en altres espais.

5. Conclusions

Un cop hem contrastat la teoria existent amb les dades obtingudes en la nostra investigació, ens disposem a exposar les conclusions a les quals hem arribat en aquesta recerca exploratòria sobre la participació de les persones adultes en el downhill skateboarding.

Per començar podem afirmar que el downhill és una pràctica esportiva amb unes característiques pròpies dels lifestyle sports i que, per tant, és probable que la teoria ja existent en relació amb aquesta tipologia d'esport en temes d'identitat, cultura, gènere o classes social puguin ser aplicades per al seu estudi. Així mateix, el downhill pot ser un camp d'estudi vàlid a l'hora de generar nou coneixement entorn d'aquesta tipologia d'esports.

Pel que fa als practicants adults podem dir que aquests no senten que l'edat resulti un conflicte per a la pràctica de l'esport així com tampoc a l'hora de relacionar-se amb altres patinadors. Si més no veiem que la seva forma d'entrada a l'esport sent ja adults és diferent a les de les persones més joves. Pel que fa al "manteniment" dins del món del patinatge, veiem com l'edat no és un factor determinant en les relacions que s'estableixen i és l'experiència en la practica el que adquireix un valor. És possible que a vegades edat i experiència tinguin relació, però com hem vist això no és així en tots els casos.

Finalment, podem concloure que l'actual forma d'emocionalitat on predomina el gust per les emocions-xoc és un factor determinant a l'hora d'entendre el sorgiment d'aquesta nova tipologia d'esport que es caracteritzen de forma marcada pel seu component de risc i adrenalític. Si més no en oposició al plantejament individualista proposat actualment, el qual no considerem fals. Considerem interessant explorar també com les emocions-xoc poden ser un mitjà a través del qual establir vincles i generar sentiment identitari dins de la societat dels individus.

6. Bibliografia

- Bauman, Z. (1992) *Intimations of Postmodernity*, London: Routledge.
- Beck, U., & Beck-Gernsheim, E. (2003). La individualización: el individualismo institucionalizado y sus consecuencias sociales y políticas. In *Estado y sociedad* .
- Bennett, A. (1999). Subculture or neo-tribes? Rethinking the relationship between youth, style and musical taste. *Sociology*, 33(3), 599–617
- Bennett A (2006) Punk's not dead: The continuing significance of punk rock for an older generation of fans. *Sociology* 40(2): 219–235
- Bourdieu, P. (1978). Sport and social class. *Social Science Information*, 17(6), 819–840
- Bourdieu P (1984) *Distinction: A Social Critique of Judgement and Taste*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Lacroix, M. (2005). *El culte a l'emoció: atrapats en un món d'emocions sense sentiments*. Edicions La Campana.
- Mauss, M. (1950). Conceptos de las técnicas corporales. *Sociología y antropología*, 337-343.
- O'Connor P (2017) Beyond the youth culture: Understanding middle-aged skateboarders through temporal capital. *International Review for the Sociology of Sport*. Epub ahead of print 14 February 2017. DOI: <https://doi.org/10.1177/1012690217691780>.
- Sparkes, A. C., & Smith, B. (2013). *Qualitative research methods in sport, exercise and health: From process to product*. Routledge
- Weaton, B. (2004). *Understanding Lifestyle Sports: Consumption, identity and difference*. Oxfordshire.
- Willing, I., Bennett, A., Piispa, M., & Green, B. (2019). Skateboarding and the 'tired generation': Ageing in youth cultures and lifestyle sports. *Sociology*, 53(3), 503-518.

Anexe

Índex de vocabulari

Longboard consisteix amb una taula que acostuma a ser de fusta amb una forma similar a la d'un skateboard tradicional però d'un tamany superior. Les seves formes poden canviar en funció del propòsit pel que hagin estat dissenyats, des de passejos a prop del mar, a la realització de trucs o els descens per carreteres. Els eixos que s'utilitzen en aquestes taules també són més amples que els que s'acostumen a utilitzar en un skateboard i tenen una geometria que proporciona una major estabilitat. Les rodes també són més toves i grans que les utilitzades en els skateboards tradicionals per proporcionar una major comoditat i l'obtenció de velocitats més elevades.

Eixos

Footbrake

Atopic

Do you footbrake?

Yeah, baby!! Like a boss

Maryhill Festival of Speed finish line

Do you footbrake? · 27 de juny 2014 · 🌐

Mostra la mida original · Més opcions

Derrap de guants

Standup slide

Tuck

Airbreak

Skate street

Skate bowl

Crew: Són un grup de persones que acostumen a patinar juntes i s'identifiquen sota un mateix nom. Normalment els membre d'una mateixa crew acostumen a compartir protocols de seguretat, planifiquen els viatges junts i comparteixen un argot particular.

Els patinadors acostumen a identificar-se a ells mateixos sota aquest nom. "Jo soc monkey" "A si tu eres dels meds no?".

Purethanes: una crew sorgida de l'escola de patinatge del Bipo formada per gent d'entre els 30 i 50 anys que van començar a patinar al mateix temps. Tan el Fani com el Jorge formen part d'aquesta crew i expliquen com amb el pas del temps aquesta s'ha anat atomitzant en diversos "sub-crews" que és dediquen a altres coses que no tenen relació amb el downhill.

Skate trip: Aquests són viatges que és realitzen amb altres patinadors amb el propòsit d'anar a buscar carreteres diferents a les que s'acostumen a patinar. Aquests viatges s'acostumen a fer amb cotxe o furgoneta dormint en tendes de campanya a prop d'on són les carreteres. Són un fenomen molt important per als patinadors.

Materials complementaris

A continuació s'adjunten un seguit de vídeos il·lustratius sobre el downhill skateboarding.

Purethanes <https://www.youtube.com/watch?v=7K8-QJyxWfU&t=809s>

Skate trip <https://www.youtube.com/watch?v=qEMgpElzwxk>

Competició <https://www.youtube.com/watch?v=7K8-QJyxWfU&t=809s>

Codificació d'entrevistes

En la següent graella es poden trobar els minuts on es tracten temes relacionats amb els 4 conceptes principals de l'anàlisi. Cada concepte té un color diferent que facilita la seva ubicació en les entrevistes.

	Lifestyle sports	Edat	Comunitat	Culte a l'emoció
Ronin	5:35. 12:10. 38:58 46:44. 49:47. 1:03:37 1:04:59	1:25. 14:58. 22:14. 26:18 34:58	21:00. 23:01. 25:55 34:59	2:55 . 17:57. 35:30 44:08 48:20
Fani	1:45. 43:55 47:50	6:45. 15:06. 16:45 17:50 21:40 23:12. 26:50. 40:39 47:25. 53:30 58:40	16:30. 24:23. 35:20. 39:45	1:55. 52:10
Jorge	1:50. 15:29. 19:55. 23:45. 28:05. 42:20. 56:00. 59:50	2:30. 5:25. 34:42.	10:00. 12:00 20:31. 28:20. 31:16. 40:10	6:58. 10:37. 40:02 46:55

Bipo	7:20. 20:37. 28:12. 30:00. 44:30 49:30 54:25	15:21. 16:45. 48:48. 56:55. 59:12. 1:02:15. 1:07:58	51:15. 54:42. 58:30. 59:40.	18:25. 28:04. 40:04. 28:10. 45:16. 51:25
------	---	---	--------------------------------	--

Entrevistes

La transcripció de les entrevistes no s'ha realitzat de forma completa. L'àudio de l'entrevista es pot trobar a l'inici de cada una. Creiem que l'àudio és un format molt més ric pel que fa a la informació que ens aporta i és per aquest motiu que hem triat aquest mode de presentació de les entrevistes.

Entrevista 1 Ronin

Entrevista completa

[Aquesta entrevista va ser realitzada el dimecres 23 d'abril a les 15:00 a la botiga de Kaina de Barcelona. El Ronin es una patinador amb el que jo he patinat habitualment durant un temps quan ell no estava lesionat i actualment tenim una relació d'amistat. Aquesta relació no va suposar un impediment a l'hora de realitzar les entrevistes i considero que no va afectar a les seves respostes, si més no considero pertinent deixar constància d'aquesta relació d'amistat.]

Em dic Gerardo Novoa, tinc 50 anys i bueno treballa com a responsable comercial per una, per una, per una multinacional que es dedica a les primeres matèries plàstiques principalment pel món de l'automoció i a més a més tinc una botiga que es dedica principalment a la venda de skate i longboard, material, material dur. Per dir-ho d'alguna manera, no venem ni roba ni sabatilles ni res que no sigui material per estrictament per patinar.

Vale, vius aquí Barcelona on la tenda o...?

Si, si visc a Barcelona i bueno per feina em moc per Espanya, Portugal, Marroc, França però si visc a Barcelona.

I quan vas començar a patinar?

Pues vaig començar a patinar tard, per lu que es el standard perquè vaig començar a patinar als 33 anys abans penso que m'havia pujat a un skate una, dos vegades quan era un noi, pero quan era petit, als 10 12 anys però, des de aquell moment fins als 33 anys no havia tornat a pujar a un skate o una taula.

[...]

I com es que vas començar a patinar?

Pues mira vaig començar a patinar porque tres anys abans, als 30, hem van convidar a pujar a la neu i vaig provar el snowboard per primera vegada també a la vida vaig pujar a la neu i vaig fer això pujar-me amb una cosa amb un tros de fusta per lliscar per la

neu. I em vaig enganxar de manera tant absoluta que al cap de tres anys, estava buscant alguna cosa que em dones la mateixa sensació de lliscar a la neu la resta de l'any quan no hi havia neu. I vaig pensar que el skate. El skate de street el que coneix tothom, podia ser un bon substitut. Però resulta que la taula era molt petita, els meus peus eren molt grans i el skate com tal va ser una fallaria. Però al poc mirant per internet vaig veure una taula de skate però, que era molt més gran. Que era practicament un metre de llarg, era molt més ample també i les coses que vaig veure que es feien en el video em van fer pensar que això sí que era el jo buscava per donar-me la mateixa sensació que la del snow i així va ser com vaig començar.

[...]

I amb l'snow et molava fer trucs o baixar?

No, a mi el que m'agrada es baixar no soc d'estar tancat en un recinte, sigui un skatepark, sigui un snowpark, a mi el que m'agrada es baixar i anar de un punt a un altre, baixant a poder ser, però no fer trucs com a principal activitat si que no bueno mentres estàs baixant si pots fer un salt o pots fer un truc, vale. Però no com a objectiu el fer trucs si no durant la baixada, durant el desplaçament per dir-ho d'alguna manera. (6:10)

[...] I que feies quan vas començar? no patinava amb ningú etc...

(11:35) I quan vas montar Kaina?

Pues això va ser al 2008, perquè jo veia que bueno que hi havia molta gent patinant o el que jo considerava en aquell moment que era molta gent patinant longboard però, no hi havien botigues a Espanya especialitzades en longboard i tothom havíem de comprar el material fora. Llavors vaig pensar i perquè no monto jo la botiga on m'agradaria comprar a o una botiga com les que compro el material si pot ser millor. I aprofitant que la meua dona estava, s'havia quedat sense feina, pues ens vam liar, ens vam liar i vam montar una botiga especialitzada en longboard.

En aquell moment pensaves que arribaria, ja no Kaina, si no tu també com a patinador fins al dia d'avui?

No, no jo pensava, jo pensava que seria una cosa temporal. Sempre ho havíem parlat que la meua idea era que la botiga duraria 5 anys maxims amb els cicles típics d'aquests esports i no, va resultar que la cosa s'ha allargat, de moment fins al dia d'avui i ja veurem, tant una cosa com l'altra. Ara mateix tampoc patino com patinava abans però, això no vol dir que la cosa s'hagi tancat si no que bueno amb la situació actual, el coronavirus va ser un punt d'inflexió i el fet de fer-me mal al genoll pues està allargant més del que m'agradaria la situació però no és un tampoc considero que sigui un cicle tancat.

Lu del genoll va ser patinant?

No, lu del genoll es com, es una constant a la meua vida. Un accident estupid on simplement, estava caminant pe rl amuntanya em va lliscar un peu i em vaig caure sobre, se'm va doblegar el genoll i vai caure sobre el talo del peu, va ser com una mena de distensió de lligaments del genoll que bueno. Pues això no s'ha trencat res pero encara s'ha d'acabar d'ajustar el genoll perquè aguanti.

Això va ser fa poc entenc?

No això va ser al Juliol de l'any passat, principis de Juliol de l'any passat.

No bueno, volia dir, dins de la teua dilatada trajectoria.

A no si això si bueno si. De tota manera és una de les lesions que més temps he trigat , estic trigant a recuperar, també per culpa de la feina però si, porto 9 mesos ben macos i encara no estic recuperat al 100%.

(14:53) I estàs fent altres coses que no siguin patinar per poder patinar?

Em si, si estic bueno pues això **estic intentar fer, o estic fent rehabilitació, no tant bé com l'hauria de fer però la feina em limita i de vegades tinc ganes de fer però no tinc temps de fer-ho i de vegades tinc temps però ja no tinc ganes i bueno ho faig el millor que puc**, però si faig això, continuo caminant per la muntanya i faig bicicleta de muntanya.

I tot això es per patinar o a part?

No no, són esports a part tot i que ajuden la recuperació del genoll se que són esports que practico a més a més de patinar. No es una cosa que sigui exclusivament però, de tota manera necessito moure'm, necessito fer esport. I si no puc patinar faig altres coses.

[...]

(16:35) Vaig recuperar la bicicleta per recuperar-me del coronavirus, per recuperar els meus pulmons. Vaig començar a sortir mes a l amuntanya a caminar i a sortir amb bicilieteta a la muntanya per recuperar els meus pulmons del coronavirus. Quan ja estava bastant recuperat va ser quan em vaig fer mal al genoll. I va ser pues bueno mentres estava fent la recuperació del genoll no podia fer una altre cosa que recuperació. Però després a mida que l meu genoll va anar millorant el que vaig fer es poder començar a fer coses i amb menys risc relatiu que patinar. Pues això amb la bicicleta de muntanya una mica més fort més enduro que...

Fer downhill amb bici o...

No no, osigui downhill es que et porten a dalt de un lloc i baixes i al enduro has de pujar pels teus propis mitjans per poder baixar. Llavors bueno es una mica més complet.

(17:54) Segueixes tenint una mica el xute però...

Si si exacte exacte, es alguna manera el recuperar aquestes sensacions de l'estar aquí i ahora perquè ni pots estar amb el cap a un altre que em donava el descens, el downhill amb monopati.

I patinant t'has lesionat algun cop?

Lesions fortes, apart de rascades i tal. Lesions fortes només una que bueno se'm va sortir una espatlla, que és una cosa bastant comú. Ja ho saps tu també. Però apart d'això no.

I segur que no va ser culpa de patinar.

Riures

Iii ja esta no realment lesions fortes no, lesions fortes ciagues cops contra no. Si caurem i rascar-me, tot això mil vegades però, lesions fortes no, només la de l'espatlla.

Com la que tens en el genoll...

No no i a mes a més aquesta del genoll tampoc, va ser caminant. No realment les lesions més fortes que he tingut sempre han estat practicament parat. Lesions molt molt, osigui o caigudes molt tontes o bueno això que va passar que estava caminant i em vaig despistar i vaig perdre el peu però no, no. Patinant, patinant, patinant molt fort no apart de l'espatlla.

I ara quan deies ho de la bici, ho de l'enduro, que dius es com que te menys risc que el downhill. Tuabans tenies el downhill com algo de risc, abans de la lesió i que una possible caiguda et pogues... Vull dir quan tu anaves a patinar penaves que podia ser algo perillós?

Si, sempre he sigut conscient de que es perillós. I de que, i de que. Bueno es perillós i molt exigent, és el principal, el principal risc perquè clar tot depen de on patines i amb la bici tot depen de per on baixes però clar, la bici la diferencia es que la bici es una cosa que pots fer tu sol. Patinar fer descens freeride has d'anar amb gent perquè al final necessites els remotes, necessites gent.

Que et pugui en coxte i...

(21:00) I a patinar tot i que no ho sembla es un esport de grup perquè les decisions de on anem, que patinem, com ho patinem, és una decisió que pues bueno que s'ha de prendre entre el grup. I de vegades bueno pues pots amb la gent que vas pots estar més comode amb el lloc i amb com s'esta patinant o menos. Quan surts amb la bici, per exemple quan surts tu sol, tu decideixes per on vas, com vas de rapid, el que t'arrisques. Es diferent, pots modular una mica més que amb el downhill.

Ho pots fer també quan vulguis no depens de l'organització. Que si ara no puc, passam a buscar aquí...

Clar en aquest sentit es molt més comode. I a mes a més quan jo vaig començar o quan vaig reprendre la bici que era confinament. Podia sortir jo sol, era molt difícil trobar-se amb algú i aleshores va ser molt comode i va tornar d'una manera molt natural. Però sobretot és això en el moment, patinar amb la gent que estava patinant ultimament amb vosaltres quan estava patinant ultimament, era molt exigent i jo ja tinc una edat com, perquè no, físicament ja no estic al nivell. Era molt exigent físicament per mi, mantenir-me no per intentar anar amb vosaltres perquè és impossible si no per no anar molt despegat i acabar patinant jo sol, arribant un quart d'hora després de que tothom estigues jo abaix. També va ser perquè això una manera natural. Ja no quedaven vells com jo per poder anar més o menys tots al mateix nivell, a la mateixa velocitat.

Tot i que el teu nivell no dones, et senties part del grup?

(23:20) Eh, si, si, si és una cosa que surt de manera natural. Al final es una cosa que crea un sentiment de grup molt fort. No amb tothom però si amb la gent amb que acabes patinant de manera habitual. És un sentiment molt fort de grup de família perquè, jo sempre he tingut pel fet de que s'està baixant per carretera oberta i amb els riscos que comporta i la manera com es amb una persona que va al davant amb el cotxe per avisar-te, eh realment hi ha un factor de confiança cega, perquè estàs posant la teva vida a les mans de la persona que està baixant al davant amb la emissora.

I en els que patinen al teu voltant també

Bueno clar, amb això es també coneixes amb la gent amb qui patines, saps com patinen i saps perfectament lu a prop que pots patinar i saps el que et pots esperar de les persones que tens al voltant en aquests moments. Perquè els coneixes perquè estàs patinant amb ells. I bueno tot això crea un sentiment super fort de grup, de família de partida de casa digues-li com vulguis. Però si que es creen vincles molt forts amb la gent amb qui normalment patines.

Sents com un cert respecte tant per la teva edat com pel temps que portes patinant dins de ja no la família que si en la família hi ha respecte entenc que es perquè es la família de gent que patines a diari però, quan és la comunitat del longboard, sents que el ser una persona de més edat que la resta es com que, o no potser...

Si però, si però al final es una mica es tot una mica anarquic i la gent de vegades quan. O sigui amb la gent que ja et coneixes et tot molt posat a lloc i ens respectem entre tots perquè tots sabem el que fem i tots sabem el que significa el que fem quan patinem plegats. I després hi ha pues bueno el cachorros, els joves, els nanos, que acaben d'arribar i que estan buscant el seu puesto en la suposada jerarquia i estructura de com, de com, de tot. I que bueno pues moltes vegades no estan acostumats a patinar d'aquesta manera. Que si que es tot una festa pero es tot molt serio. Ja ho hem dit, en la estem jugant. I pots fer el indio fins a un cert punt, quan te l'estas jugant.

Al parlar de respecte em referia més a això. Tu coneixes els protocols saps el que s'està fent...

Si al final com a vell moltes vegades la feina que ens toca fer al mes grans es ensenyar a la gent que acaba d'arribar. Com s'han de fer les coses o, com creiem que s'han de fer les coses perquè es com les hem fetes o es com hem après que s'han de fer per minimitzar els riscos i els problemes. I de vegades bueno de vegades, si el respecte no hi es te l'has de guanyar sigui per experiència sigui per edat o sigui per... no es jerarquia perquè no crec en això de les jerarquies però si per l'experiència i per l'edat. De dir les coses es fan així perquè tothom acabem fent el mateix. Perquè tothom tinguis l'experiència que tinguis tinguis l'edat que tinguis, tothom ha de fer les mateixes funcions, si tens carnet de conduir, tothom ha de fer les mateixes funcions independentment del temps o de la edat o l'experiència que tinguis. Però tornem al mateix al punt d'abans a la seguretat, te l'estàs jugant i has de confiar plenament amb la gent amb la que te la jugues. I la única cosa que has d'ensenyar es això la part de la seguretat, quan es tracta de la seguretat de la gent amb qui estàs no hi ha bromes, perquè es això. I a la gent que esta patinat, la gent que esta baixant se l'esta jugant i esta confiant plenament amb tu i al final es una qüestió del respecte a la confiança de la gent amb qui patines ha dipositat en tu. Aquesta es la explicació més senzilla, no es qüestió de jerarquia no es qüestió de jo porto més temps es qüestió de respectar la confiança de la gent amb qui patines.

[...]

(33:45) Quina es la teva carretera preferida?

pff hi ha moltes, hi ha moltes. Jo per mi la millor a determinades hores es rasses quan es fa la baixada completa es a dir des de la creu fins a la cruïlla d'abaix, 13km de baixada aquesta el a millor. És una cosa que no es pot fer sempre però les vegades que l'he feta es..., pues això la millor. Després hi han unes quantes que també m'agraden molt, prefrontal per exemple. Eem Maryhill, tot i que

Esperava que diguessis Maryhill

Tot i que no es la més ràpida del mon es una de les més techniques i el fet d'intentar, **per mi el repte no ha estat la carrera porque jo ja vaig començar que ja era massa vell per pensar però si el fet de poder-la fer sense haver de frenar enlloc ni tan sol aixecar-me per fer airbreak** si no de fer-la de dalt a baix en tuck. Aquest era el repte de Maryhill i que es una carretera increïblement bonica.

I de rasses que es el que te?

Tot ho te tot. **Curves rapides rampes amb una acceleració brutal puntes de velocitat de 100 km/h amb les condicions apropiades. I això quan ho pots fer bueno tens dos trams que són 5km pero quan la fas sencera 13km de baixada, es que no es pot demanar més.** No, aquesta per mi es la numero 1, des de a dalt fins a baix.

I ara cada quant patines?

Ara cada (riu) cada dos anys i comptant. Ara des de el principi del confinament perquè jo vaig agafar el coronavirus al principi. Estava patinant una setmana abans de caure

malalt, jo estava patinant amb vosaltres i des de llavors que no he agafat una taula. Això i clar quan ja estava bé que podia pensar vale tornem-hi em vaig fer mal al genoll. Osigui que porto dos anys i una miqueta, dos anys i un mes sense patinar.

I t'agradaria poder patinar si no fos pel genoll?

Si, si. Si perquè si encara que no fos aquests, aquests... Circuits bueno no són circuits, baixades..

Spots

Si aquests spots que acabo de dir pues bueno poder començar, poder tornar.

A Bacon

Si exacte al homespot, a Bacon si que m'agradaria i bueno i si que m'agradaria i la intenció es que quan el genoll estigui al 100% tornar a patinar.

(38:54) I encara que ara no puguis patinar segueixes sentinte skater?

Totalment si si. És una cosa que es porta, que es porta. El problema principal es que la meva família de pati ara esta moolt fragmentada perquè una ha marxat a Madrid l'altre esta a Àustria i bueno tu tu encara estas aquí però es això esta complicat. I per mi una de les coses més importants que hi havia es aquests esperit de grup. Que em permetia tot i que la diferencia d'edat es la que és, em permetia treure a passejar el mico, es a dir fer el idiota sense haver de preocupar-me de que pensa aquest que l'he vist dos cops a la vida o aquell que l'acabo de conèixer si no de poder comportar-me sense filtres i sense filtres socials de ser, pues això de treure a passejar el mico. Que era una de les coses més importants i més terapèutiques de sortir a patinar.

Era això el que et molaba de patinar? Més enlla del...

Si, més enllà del subidon del moment de absoluta connexió amb el aquí i el ara el fet de que sortir a, de sortir amb gent que consideres la teva familia. Que es gent amb qui tens confiança absoluta. Això es molt difícil de conseguir. No avui en dia si no sempre. El fet de estar amb un grup de gent amb qui tens confiança absoluta. Això era també una part molt important del fet de sortir a patinar.

[...] Sents que a través del patin has conegut a gent que no haguessis conegut mai?

Absolutament en el moment. Si es cert cadascú es de la seva mare i del seu pare, cadascu te la seva personalitat la seva historia la seva manera de ser. A més a més pel que tinc observat amb menor o major mesura som tots una mica disfuncionals, però bueno el fet es més que res s'acaba creant aquest sentiment de grup tant fort només amb alguns. Et trobes amb aquesta gent, no m'he parat a pensar de si hi han coses en comú o no hi han coses en comú o simplement una manera de comportar-se o una manera d'entendre el que estas fent o una mica de tot. Però es això aquest sentiment de grup es desenvolupa amb el temps amb certes persones. No amb tothom ni, si no que bueno de

manera natural t'acabes juntant amb unes determinades persones i acabes formant el teu grup o nucli dur amb unes determinades persones. De totes les que hi són. No se si es, es que tampoc es pot dir que tinguem coses en comú més enllà del pati o poder si i no les hem profunditzat, no ho se. La veritat es que no m'he parat a pensar-ho amb profunditat. Perquè en el moment que estàs amb aquesta gent hi ha molta adrenalina corrents i es difícil parar-se a pensar en aquestes coes.

[...]

(44:08) Mai m'ha interessat perquè quan era jove vaig competir moltíssim, a tekvondo (...) i l'estat d'ànim de la competició no te res a veure amb el que buscava del longboard.

(46:44) Es una activitat física vale, digali esport. Però més enlla d'això no. Perquè qualsevol esport implica unes regles. I per mi més enlla de les regles de seguretat, ja esta, s'ha acabat. Es tracta de baixar, tots plegat, i de passar-nos-ho bé. La resta de lo que s'enten com a esport que implica competició, és una cosa que no m'interessa en absolut.

(48:17) **I que es el que et porta a emputjar el límit?**

Ah. Bona pregunta, bueno fer-ho sabent que ho puc fer millor i més ràpid i controlat. Sobretot tot i que sembla completament el contrari jo penso que això que fem va de control, no de descontrol. Es tracta de fer-ho millor més ràpid i sota control. Es això el que em portava pues això a apretar el limit perque se que el meu limit està aquí. O se que el meu limit esta aquí ara. Però se que el puc apretar una mica més.

(50:18) Quan veus a determinades persones patinant, eh si, ho pots considerar si, com un art de la mateixa manera que hi ha una cosa que se'n diuen arts marcial. (...) Com a manera d'expressar-te si, es un art.

Ara veus vídeos de patinar?

Molt de tant en tant, però principalment perquè la manera de fer videos que hi ha ara es una cosa que a mi no m'agrada. Però es això veig menos videos pel tipo de videos que es fan normalment a dia d'avui però, si. El problema es que els videos d'avui en dia acostumen a ser tots iguals. Llavors ha de ser o una baixada que m'interessi molt o, una persona que m'agradi molt veure-la patinar.

Un artista?

Exactament, un artista. Abans mirava més vídeos perquè abans, parlo de fa uns quants anys, els vídeos estaven molt més treballats i molt millor fets. Però si encara veig vídeos.

Hi ha hagut un moment en que l'evolució va ser increïble, també eh, donada per la competició que al final es lu que fa que evolucioni el material.

(1:03:37) domesticar el longboard significa posar unes regles i això s'ha de fer d'aquesta manera i no es pot fer d'una altre. I aleshores hi ha la gent que diu si jo el que vull es patinar, no vull res més. No m'interessen les regles no m'interessa la competició, vull patinar. És diferent es completament diferent i això pues de cadascú, si vols jugar, jugar i competir, amb unes regles o si vols patinar i expressar-se lliurement a través del patinete.

(1:04:59) El dia que tornis a patinar, prefereixes fer-ho a un freeride o en carretera oberta?

Carretera oberta amb la meva família. A qualsevol, bueno a qualsevol no, a un dels spots fàcils però amb la meva família. Fins i tot en un freeride hi han unes regles i pel meu gust hi ha massa gent. Jo m'estimo més anar amb la meva família a un dels nostres spots i passar-nos-ho be i comencem quan volem i parem quan ens dona la gana i ho deixem quan ens rota. I per mi d'això es tracta.

Entrevista 2 Fani

Entrevista completa

[Aquesta entrevista va ser realitzada el dimarts 3 de maig a casa del Fani a Barcelona. Amb el Fani he patinat alguna vegada i em coincidit en esdeveniments, si més no la nostra relació no va més enllà de les relacions establertes dins del món del patinatge. Durant l'entrevista vam haver de parar dos cops la grabació donat que va entrar la seva filla a casa i també vam haver d'anar al lavabo. L'entrevista en general va ser fluida]

En el ambient del pati, del patinatge se'm coneix com Fani Gueimz, que es una cosa que em vaig posar jo per tenir un alter ego i es el que funciona i inclús m'ha agradat tant que inclús l'he extrapolat fora de lu que és patinar i avui alguna gent em coneix com Fani. Visc a Barcelona amb una família molt estandard amb una parella i dues filles i ara mateix em dedico a treballar amb temes d'informatica, ho he fet tota la vida, es una cosa que vaig escollir perquè tots els amics meus ho van escollir alla als principis dels 90 i no es que estigui ni arrepentit ni decebut amb això si no que bueno et dona menjar, diners per viure i poc més. No se si necesites saber algu més.

L'edat?

Si la meva edat són 54 anys acabo de fer 54 i jo crec que ja esta.

Vale, ets skater tu?

Eeeh, si skater es considera una persona que li agrada anar amb un tros de fusta amb eixos i rodes i desplaçar-se si, si una mica si, encara que no es la meva eina per... No el tinc com una eina per desplaçar-me per la ciutat però, si que es una eina per evadir-me i estar relaxat i agust amb mi mateix.

I com vas començar a fer això?

Vaig començar a l'any, ui fa set o vuit anys i em va introduir el meu cunyat que tot just començava donant classes al forum a Barcelona. A una zona que va ser concebuda per fer el fòrum de les cultures però en realitat es un lloc ideal per aprendre a utilitzar els longboards i qualsevol cosa amb eixos i rodes. I em va estar parlant i em va dir que això ho veuria molt per mi i jo li vaig dir ni de conya, encara que es veritat que per aquella època ja havia començat a veure per la Diagonal gent qu anava amb aquests artilugis tant llargs que eren els longboards, i deia ostia això mola molt i, jo l'únic que havia fet de petit era patinar, crec que li diuen quads ara que són aquells patins, dos rodes i dos rodes. Els inline els havia tastat però no m'havien acabat d'agradar i bueno veure això i com fluïa la gent amb això em va captivar. Tot i que quan el meu cunyat m'ho va proposar vaig passar bastant i es va presentar en uns Nadals amb un regal que consistia en fer quatre classes i a partir d'aquí va començar tot. Va ser amb long school, vaig conèixer al Bipo que va ser, a Bipo i a Tous que eren professors d'aquesta escola i la veritat es que des de la primera classe vaig veure que això m'encaixava molt.

(5:22) Les primeres classes, s'ajuntava, ja em va sobtar bastant que s'ajuntava gent de diferents edats, diferents sexes. No era un esport que estava allo preparat que només els nois ho fan o ho fan junts els nois i les noies ho fan a banda. Si no que era un esport molt integrat o no se com es diria ara, però era un esport que acceptava tant per edat sexe o religió si vols. Ens acceptava a tots i això ja em va agradar.

(6:35) En un any ja l'havia substituït i vaig comprar la meva primera taula anant-me a una botiga d'hydroponic i vaig comprar una taula que em van advertir tres o quatre vegades, això que t'estas enduent es una taula per fer descens, estas segur de lo que vols? Perquè t'ensenyava la botiga d'hydroponic totes les taules que hi havia per fer, eh urbanes, per desplaçar-te per la ciutat i suposo que veient amb la meva edat, les canes i tot, que m'estava enduent una taula per baixar pendants pues, no ho acabava de veure el noi, però vaig dir que si. I com qualsevol vaig escollir pues per el disseny de la taula no perquè m'anés còmode o no o penses que la llargada era la correcta si no que el gràfic com qualsevol teenager, em va entusiasmar el gràfic i vaig dir jo em quedo amb aquesta que es la que em mola.

Recordes quina era?

Era la Hydroponic Dorjee, hydroponic Dorjee, que era una taula que tenia una mica de tail i... i que havia vist patinar en uns vídeos a un noi jovenet que no m'enrecordo com es deia

Al Max Valls pot ser?

Als Valls si senyor, Max Valls. L'havia vist en una demo i vaig dir ostia aquest noi està fluïnt i clar lu que m'agradava molt, després amb el temps ho vaig pensar. El Max Valls patinava estupendo, però lu que em va fascinar més era la musica que van fer acompanyar aquells vídeos. Vaig dir he d'anar a la botiga a mirar-la.

(9:41) Jo vaig dir, jo vull fer això vull anar pel terra, posar les mans al terra, anar jo pel terra i fer la croqueta, al final havia sigut una persona que al llarg de la seva vida tampoc havia estat en esports molt radicals. Potser lu més heavy que hauria fet era esquiar, com a molt però, no m'havia entusiasmat mai ni per fer escalada ni fer qualsevol tipus d'esport d'aquest. jo havia fet molt esport però esports d'equip i per primera vegada m'enfrontava a algú que era diferent, que era un esport que comparteixes amb gent però en realitat es individual. L'avenç que jo puc fer es perquè allà jo poso, diré algo lleig, ous, els ous suficients per dir bueno ho intento i si caic caic i si em faig mal pues ja em curo i tiro milles.

(14:54) Amb lo qual era una mica provar-me, però m'hi vaig provar m'hi vaig sentir prou bé, potser no podia forçar tant com abans però després he seguit patinant i he patinat amb les mateixes ganes i forces eh. Lu que m'està putser limitant amb el temps ho penso i es el físic però crec que el físic el problema no el tinc amb que em pugui fer gran, el problema el tinc amb que estic teletreballant i això lu que em provoca es que la meva activitat física es molt justeta. Ara m'he plantejat que cada migdia intentar sortir

una hora a patinar a un lloc que tinc a prop del teletreball de casa i, encara que siguin 40 minuts de baixades per aquí fer una mica d'esport. Perquè lu que no m'interessa es ni ficar-me en un gimnàs ni fer...

(16:10) Caps de setmana un dels dos dies intento anar al skatepark (...) A més tinc una colla nova que he fet allà que també em funciona molt bé, com la colla que he tingut al longboard igual. I ens ho passem bé, riem, anem molt protegits, la gent ens mira bueno és divertit.

També es gent gran la colla d'aquí?

Si, bueno ells són més joves, tindran quaranta osigui ens portem deu anys però l'esperit que jo crec que els hi transmeto jo crec que ja els hi funciona. Vull dir que m'integren bé, no em senten el iaio. Al revés em diuen que per com hem veuen tiro igual de fort que poden tirar ells, vull dir que al final deu anys poden no ser res, a partir dels trenta jo crec que deu anys amunt o quinze més amunt mes o menys es el mateix al final. Si que va limitant-te un pel el físic però es tot mental en el món del pati i al final es dir bueno ho vaig a intentar. I pensar que realment lu que et passarà no es tant greu com perquè no ho intentis. Hi han èpoques que estàs molt més llançat i dius vinga endavant, i hi han èpoques en que la part mental t'atura totalment.

Que creus que et motiva a dir, vinga endavant?

A intentar-ho a provar-ho a arriscar? Jo crec que de uns anys cap aquí la sensació de dir el tic-tac que dius ostia, prova-ho ara perquè es que d'aquí cinc, segur que ja no ho intentaràs. Amb lu qual dius vinga fes-ho intenta-ho. I además et dius que vas protegit que, lu que et pot passar tampoc pot ser tant important. (...) Però bueno a un skatepark jo m'he arribat a donar amb el cap, perquè estava relliscós el bowl, la piscina que intentes patinar i haver-me fet molt de mal, de fet tinc un coll que no el moc cent per cent. (...) Inclús amb això sempre he seguit cap endavant, al final es una eina que em permet evadir-me, no ser agressiu eh verbalment cap a la família i això es important per ells i ho noten. Els dies que no he pogut patinar pues per lesió o per massa feina, jo crec que a casa es nota i em diuen tio estàs molt borde.

(20:12) En un moment donat, fa uns anys, just quan havia deixat el basquet i tot això era perquè l'esport d'impacte m'estava rebentant ja. Ja començava a tindre temes de menisc, se'm va trencar el menisc parcialment, em van dir bueno es que si no deixes de fer aquests esports no aniràs be. I va ser com canvi de cromos, vaig deixar els esports d'impacte i va aparèixer això del cunyado i vaig dir pues osti nen potser si.

(...) Però sempre a casa he tingut sempre suport a anar-me'n a la con xin xina a hipotecar, a hipotecar part de les vacances, perquè al final les vacances que et donen en una feina d'aquestes que treballes per tercers, tens aquest mes i pico, mes o sis setmanes lu que sigui i te les has d'administrar i amb la família saps que has de fer alguna cosa amb ells perquè també és saludable. Però a vegades això m'han dit, escolta si set dies a l'any són per patinar tres o quatre events per Europa o la península i tal fes-lo, fes-ho. I

en aquest sentit tothom m'ha recolzat. Després venen les bromes de que no hi ets mai però en realitat tothom em recolza.

(23:12) **Acabo de currar i em poso a cuinar potser preveient que demà vull patinar faig el dinar de demà perquè quan arribin d'estudiar a la uni o qui sigui tingui un dinar ja preparat**, vull dir que m'anticipe i intento tenir control d'això per realment fer després el que jo vull. Però tampoc vull ser un jeta.

(24:18) **Que creus que t'aporten aquests viatges?**

Els viatges de patin? **Si.** Val. Ehh bueno maneres de fer molt diferents de com funciona un viatge o fer coses amb els de casa. **Realment la gent del pati es un incentiu perquè al final és gent que és jove, que esta en moment vitals tant diferents del teu, que et sobta. A vegades intentes mimetitzar eh? A vegades hi ha moments que en un freeride dius, i perquè estic aquí ballant si estic absolutament destroçat, però bueno estàs fent nit després d'un dia de patinatge i al final estàs compartint una cervesa. Estàs sentint coses que diuen els altres en els quals tu estàs a anys llum perquè dius ostia, es que clar aquí t'estan parlant d'algú que alumillar es vol independitzar i tu fa anys que ja vas tirar milles i clar estàs en una orbita totalment diferent. Però són coses que al final no te n'has oblidat. (...) Si que es veritat que tinc una sensació que es important, que m'aportava bastant és el, et diré bon rollo que transmet el grup. Vull dir realment és una disciplina esportiva en que la gent és molt solidaria, t'ajuda t'ha dona consells, riu amb tu. (...) La gent es super maca i no se, no se si en altres esports s'ucceix però que es un tema molt solidari i això a mi em reconforta.**

(26:44) **La gent es molt maca, no hi han excepcions, bueno pot haver-hi com a tots els grups humans però que normalment acullen molt bé. Et veuen patinar i dieun bueno, per la edat que te, segurament deuen pensar, esta molt bé i amb això jo em conformo, al final em sento sempre molt integrat. I si no em sento integrat, bueno no sempre m'he sentit integrat, però si no jo ja tinc un repertori de xuminades i de ficar-me amb la gent que em permet una entrada fàcil cap a tothom, mai m'he sentit rebutjat i mira que he donat motius.**

(35:20) **El pati era la qüestió de tot. I ara es veritat que a dia d'avui ja no. Però en aquell moment va ser fonamental. El pati era a les quedades que podíem fer els divendres a la tarda a la zona del Fòrum, que es la zona patinable, per poder retrobar-nos segurament fèiem cinc baixades i després baixàvem al bar, però bueno, aquelles cinc baixades ja ens servien per trobar-nos cada cap de setmana i després evidentment quan sortien events on es podia estar un cap de setmana, pues la veritat es que dintre de les possibilitats de cadascú en quant a si aquell circuit podia ser o no apte per ell anàvem els màxims i ho divertit era que inclús els que no hi anaven perquè no ho veien massa clar hi anaven allà a animar vull dir que en aquest sentit...**

(36:30) **L'agenda nostre es diferent que la d'una persona de vint anys, segur. Però si que a lu millor dos sortides per mes les podíem fer. Una setmana si una setmana no. La setmana que no patinaves et recuperaves [riu]. (...) Al final aquest esport es dur,**

requereix temps. Perquè tu no pots anar a patinar una carretera si no estas mitjanament preparat o has estat una mica entrenant, perquè... **Segurament una persona de vint o vint-i-cinc anys li sortirà encara que no patini en un any.** Però evidentment quan ja passes dels, estàs en trenta-set, quaranta, quaranta-cinc si que necessites físicament testar be i haver practicat amb el longboard, si no estàs, te l'estàs jugant. I aquí, jo crec que en un cert moment pues ja gent que no va tenir el temps suficient.

(39:20) I ara tu amb qui patines i cada quant?

Val, jo ara entre setmana patino sol normalment a prop de casa, que es el lloc que tinc i alla entreno el patin amb el guant per poder fer carretera els caps de setmana. I carretera intento fer un parell de cops als mes si no hi han pluges etcetera. **I molts cops m'he ajuntat amb un grup que es dels mes recents jo diria que es el Quantums. I amb ells tinc converses i si m'hi puc afegir i la carretera que van a patinar m'agrada pues m'hi apunto.** (...) **A vegades conciliar el tema de patinar en carretera, cap de setmana, quan tens crios de cinc dotze anys pues es complicat i, però la intenció es intentar a fer-ho. Aquesta gent inclús Purethanes molt de temps es podien permetre buscar-se un forat entre setmana per patinar perquè es més fàcil que no després el cap de setmana que després la familia et necessita,** no se sap perquè, per et necessiten i t'agafen i no hi ha manera de patinar. Jo a casa meva he tingut la sort de que vaig començar a patinar quan les meves filles ja eren prou grans com per no sentir-me tant malament d'agafar porta i anar a un lloc de carretera que esta a una hora de Barcelona i saber que allà t'anaves a passar pues cinc o sis hores fora de casa en un cap de setmana.

(43:55) **Per mi el longboard practicat d'una manera mesurada o controlada com ho faig jo bàsicament es un tema de, un esport de fluir.**

(...) I considerar-lo esport de risc que et sembla?

Jo crec que és un esport de risc, però al final també tots es pot fer de una manera més segura o menys i ho converteix en un esport de risc o no. (...) Normalment ho estic evitant però per lu que deia en algun altre moment de l'entrevista, es que al final has de treballar i també a vegades és que arriben les vacances i no vols espatllar les vacances de la teva família que han programat amb tu. Sempre hi ha una mena de semàfor, que jo veig que la gent jove no te o el te però al final es deixa anar, perquè al final tots quan estem en fase animosa o una fase així eufòrica tendeixes a fer un pel mes o anar una mica més enllà, que es una cosa bonica d'aquest esport.

(47:25) Si, jo sempre bueno quan he començat a patinar, he pensat que **si això m'arriba a agafar amb vint anys ves a saber que hagués fet de la meva vida.** No se si va per aquí eh la cosa? Però tinc la sensació de que...

Són esports que no es limiten només al terreny si no que et porten a estructurar la teva vida al voltant d'aquest esport i viure...

Correcte si, és la sensació com el surf o altres coses no? La sensació de dir m'agafo una furgoneta i m'en vaig a recórrer països i patino. **És algo que he pensat més d'una vegada**

des de que faig longboard, de dir bueno potser en el moment vital que en que m'ha agafat no és factible o jo penso que no es factible perquè al final cada mes has de pagar unes factures i el sistema de vida capitalista que portem pues en porta en això no? (...) Si hagués conegut això abans pues segurament m'hagués agradat. He conegut algun francès patinant per França als Pirineus, que va amb la seva furgoneta amunt i avall ella on hi ha events, participa de mil maneres, patina i es el seu manera de viure i considero que, no se si podria ser per tota la vida però, realment una part de la teva vida dedicada en això mentres això t'interesa i això t'enganxa i conèixer gent fantastica quan ho fas pues tindria sentit. Potser es cobard eh dir que ho hauries de fer amb vint-i-cinc i que ara amb cinquanta-tres... Home a vegades penso si estiguessis absolutament sol pues podries plantejar-t'ho perfectament. Però bueno algu t'hauria de patrocinar també per anar pel mon. Però si, estil de vida. Ho he pensat des de el primer dia que hi havia algo més en aquest esport. Com ser skater o el surf també sembla una cosa que o ho converteixes en una forma de vida o es difícil de gaudir d'aquests esports. (...) però que realment va més enllà de lo que es un esport en que te una hora d'inici i una hora de final. Jo crec que la muntanya o el longboard quan es practica a la natura hi ha algo més enllà, com encendre un fogonet i fer-te el sopar amb la gent que has compartit entre cometes el risc i rialles.

Has competit tu?

Si. (...) (52:10) Va ser una bona experiència perquè realment te'n adonen que competint ja no, no es que no controlis però, es veritat que el fet de volguer arribar al que tens al davant et fa donar un plus, practicant l'esport que no te'l dona quan el baixes d'una manera més social en que has convingut amb tres o quatre patinadors que anem baixar aquesta carretera i jiji jaja. No aquí curiosament estàs baixant i només estàs mirant que el que esta darrera no t'atrapi i el que esta davant aviam si el pots atrapar en tros de carretera que queda.

(...) (53:08) T'hagués agradat començar a patinar més jove per poder competir més?

Si, si si. Per patinar per patinar, més que per competir més, per patinar millor això si. Per no tenir tants problemes, estic notant millora. Però a l'hora tinc la sensació de que em falta una mica de trajectòria per poder fer-ho encara millor. El meu objectiu és intentar anar millorant i no m'he posat data de fi. No, es que al seixanta anys ja no podràs patinar! Bueno pues no ho se. De moment em trobo bé, les lesions han sigut lleus i perquè no seguir.

(56:50) **Doncs podríem pràcticament acabar. Si t'agradaria afegir alguna cosa sobre com veus tu el món del longboard, que es per tu ara mateix, com veus el relacionar-te amb gent jove, el que sigui...**

No sobretot seria insistir en el fet que per mi no es un mode de vida perquè realment no ho és, tampoc es un mitja de transport perquè tampoc ho és. Sobretot camino des de la pandèmia i es un descobriment. Si que és una cosa que em permet alliberar la ment o netejar. (...) **A bueno la relació amb les persones del longboard fantàstica. El fet de que**

siguin joves tothom em diu, la gent de l'entorn que no es del longoboard i que és, és. Hem miren i diuen però perquè fas això o estàs segur que ja es això. Clar jo els hi dic que a mi hem donen, aquestes persones, hem donen molta vida em recarreguen les piles segur. I segurament vaig molt més enllà del que aniria si no us, si no els tingues a aquestes persones joves al voltant, donant ànims, donant-me consells. Està molt bé perquè és una cosa que no es de la saviesa o del ser més gran que ensenya al petit, aquí és el que en sap ensenya i jo agraeixo moltíssim els consells de la gent jove. I que normalment tots sempre em fan millorar en aquest esport. Que la meva fita sobretot és baixar carreteres, baixar segur i gaudir bàsicament. Aquest any he fet el propòsit aquest de saber baixar amb més gent al meu voltant i saber i veure que no ha de passar gran cosa més que disfrutar i riure més. Perquè al final sempre disfrutes al final de la baixada explicant les teves anècdotes pues si ho fas a sobre acompanyat segur que serà superior.

Entrevista 3 Jorge

Entrevista completa

[Aquesta entrevista va ser realitzada el dijous 5 de maig de forma telemàtica. A l'hora de seleccionar al Jorge jo pensava que ell havia deixat de patinar i que per tant era possible que ja no se sentís patinador. Esperava que els seu perfil fos el d'una persona que s'havia desvinculat del downhill. Si més no al realitzar l'entrevista em vaig adonar de que això no era així la qual cosa em va descol·locar i va llençar pels aires el guió que jo tenia preparat, és per això que a meitat d'entrevista li proposo acabar-la donat que vaig patir un moment de bloqueig. Tot i això considero que els resultats obtinguts de l'entrevista són força interessants i dades rellevants per a l' investigació.]

Si que para empezar como que estaría bien si pudieras hacer una presentación sobre ti del... Tu nombre si quieres puedes no decirlo para que sea anónimo, pero sobre dónde vives, que haces, a qué te dedicas, qué edad tienes? Y eso una pequeña presentación sobre ti.

Perfecto. Pues ahora mi nombre es Jorge Revilla. El anonimato. El anonimato no me gusta. Prefiero que se me vea y que sepan mi nombre. Jorge Revilla. Ahora mismo me dedico al acompañamiento emocional de personas. ¿La gente dice Bueno, eso qué es? Es gente que tiene o que está pasando por un conflicto, una situación que no le permite vivir la vida en plenitud. Pues de alguna manera con estas sesiones lo que hago es acompañarle a descubrir que qué errores de pensamiento tenemos nosotros mismos para cocrear esas situaciones y no poder vivir plenamente. Tengo 42 años ahora mismo y actualmente resido en Peal de Becerro Jaén, un pueblecito de la provincia de Jaén, muy cerquita de la Sierra de Cazorla.

Vale. ¿tú ahora mismo te consideras patinador?

(1:50) Eh sí, me considero patinador o sea y lo digo con rotundidad, *porque aunque ahora mismo no esté patinando, no puedo evitar que por el pueblo que pase o ciudad que pase. No puedo evitar mirar dónde está el skatepark acercarme, ver a alguien patinando es algo que se remueve dentro. Entonces esto es algo que yo creo que aunque no lo estés practicando en el momento, es algo que no se deja de ser nunca. Y así lo siento yo por lo menos.*

Cuando. Cuando empezaste a sentirtlo así? Cuando empezaste a sentirte patinador?

Empecé a sentirme patinador. Pues fíjate, yo creo que empecé a sentirme patinador antes de empezar a patinar. *Yo empecé a patinar en Barcelona hace unos nueve años. Empecé en edad, entre comillas. No es tarde nunca, pero no es una edad temprana.* Pero yo era una actividad que desde muy pequeño me llamó la atención. Mis padres no estaban por la labor nunca de comprarme patinetes, como se llamaban entonces, las

patinetas. Entonces se la iba quitando a mis amigos del barrio. Nos tirábamos por cuestras sentados en ese momento como podíamos y tal. Y siempre he tenido ese impulso de querer patinar. Siempre que veía a algún amigo con patin se lo quitaba para hacer lo que pudiera no? Pero siempre he sido patinador antes de empezar a patinar y así es como yo lo considero. Y digamos que se formalizó cuando llegué a Barcelona. Y ahí ya pues al año y medio, dos años después de pasar una temporada de de mucho trabajo, trabajo, trabajo, decidí empezar a hacer las cosas que quería hacer y una de las primeras cosas que hice fue comprarme un long. Entonces ahí dije Ahora sí, ahora sí.

¿Dónde? Dónde compraste el longboard este?.

Ese longboard lo compré en Wallapop de segunda mano y fue una.

Y recuerdas que tabla era?

(4:00) Sí, claro. Es una derbish, una Loaded, una Derbish

Ooh! flex uno o dos?

La Flex Flex dos creo que es Flex dos o Flex uno. Ai no me acuerdo. Ahí me has pillao.

Ai!

Creo que es la uno. Creo que es la uno. ¿Es la de menos Flex, la uno, verdad?

Sí, la uno y después la dos que es un chicle.

Si no la una es la uno. Segurísimo, porque estuve haciendo derrapes con ella al principio.

¿Y cómo empezaste a hacer derrapes? ¿Cómo fue el inicio con esa tabla?

Claro, al principio salía con ella por el arco del triunfo, que lo tenía justo al lado de casa. Me daba mis vueltas por ahí, entonces no recuerdo muy bien. Ah, bueno, pues yo creo que fue yendo a inercia, a lo mejor a comprar alguna rueda o alguna cosa que me enteré del Longschool de. Además del inicio. O sea, no, no había dado ninguna clase todavía, me parece la, la academia, pero pues fue así, empecé, creo que fue en Inercia donde me dieron la tarjeta y demás, llame, me cogí un bono de clases y ya ahí empezamos con lo principal, que yo no tenía ni idea ni de frenar, **aunque tampoco todavía se mucho**. Pero pero pero si si, pues lo típico, empezar desde desde cero y todavía. Y además, sumado a la seguridad de alguien que te diga cómo, cómo tienes que hacer las cosas, entonces digamos que la progresión fue muy rápida, hasta tal punto que con esa tabla que es de dancing, empezar a hacer los primeros derrapes.

¿Y en esas clases cómo eran? ¿O sea, estabas solo las hacías en grupo o...?

(6:00) En grupo, era, eran grupales, pues no sé, entre doce, diez, ocho personas, no? Entonces eran todos los fines de semana y si si ahí nos juntábamos. La historia es que vimos que nos íbamos juntando y había gente que iba rotando, pero había gente que iba, era constante, no? Y bueno.

Eso son los Purethanes?

Exacto. Ahí empezó todo ese. Ese movimiento. Purethane no? Exacto. Ahí fue el inicio.

¿Cuando te compraste el longboard, pensabas que acabarías haciendo downhill o te la compraste más para patinar por la calle? ¿Sabías ya lo que era el downhill o fue en Long School que te enteraste de lo que era?

Sabía lo que era el downhill porque YouTube ya estaba lleno de esto. Yo para que te hagas un poco idea, yo siempre los deportes, en los que digamos me he consolidado, siempre han sido deportes que tenía que haber algo de riesgo. Como yo soy guía de aguas bravas. He hecho rafting, de kayak, de hydro speed, cañones.... He hecho todo osea a mi un deporte para que me enganchara, siempre tenía que tener un aliciente de eso no? Entonces sí que lo había visto el downhill, pero hasta que no fui al Fòrum y vi como la gente derrapa y demás y tal y empezó un poco esa. Ese movimiento con la gente y viéndolo no lo tenía muy claro, pero cuando vi a la gente lo que hacía no? Derrapando de pie y todo eso que en ese momento era joder derrapando de pie. Osea, empecé a flipar y dije yo quiero eso, yo quiero hacerlo no?

(8:00) Y otras modalidades como freestyle y demás, no te llamaron la atención? Entiendo igual por el riesgo o porque no las viste o...

Freestyle como? Osea.

Osea el dancing, hacer un flip con el longboard...

mmmm, Mira alguna, con la tabla de freeride que tiene tail una omen con esa sí que empecé a hacer alguna cosa como de dancing, no complay y tal, pero más que nada esperando en la cuesta del Forum a que la gente se dispersaran. Pero no es algo que me llame la atención, me parece súper estético, me encanta verlo, me encantaría saber hacerlo, pero preferí invertir el tiempo en aprender a derrapar y demás que en eso.

Y ahora me has dicho que no, que a pesar de que ahora no patinabas, sí que seguía sintiendo la.. Al ver una cuesta ir para allí, mirarla, pensar en patinar tal. ¿Cuánto hace que no patinas que no te tiras por una cuesta con el patín?

Pues yo me fui de Barcelona. Fue esto más o menos en el marzo aproximadamente del año pasado. Fácilmente un año, fácilmente un año, año, año y algo así. He estado fuera.

Sin subirte a una tabla o sin hacer downhill?

Sin sin hacer downhill. Y sin subirme a una tabla. Casi te digo que diez meses fáciles.

Duro eso eh?

Si si y las tengo ahí, que es salgo todos los días del garaje. Y las tengo ahí sabes.

Las ves, hola cariño... Y como fue tu evolución desde Fòrum hasta llegar a tirarte por carreteras?

(10:00) Pues bueno, como como ahí, en esa gestación de los puretanhes por mediación de la escuela del Long School osea, fue súper guay porque empezamos a hacer ahí un un equipo de gente bueno, una familia no? Se empezó a generar una familia, entonces quedábamos todos los fines de semana y afuera del Fórum empezamos a ir a alguna carretera. Yo que tengo familia en Hostalric pues empecé a mirar carreteras por ahí, estuvimos patinando por Hostalric, por Sant Celoni. La evolución fue buena. Lo que pasa es que a mí, por ejemplo, el downhill me ha servido y me sigue sirviendo, aunque no lo siga practicando para conocerme a mí mismo. Mucho, porque me ha hecho enfrentarme a muchas cosas que no sabía que tenía en mí. ¿Entonces mi evolución ha sido buena, pero siempre ha habido algo que no me ha permitido, digamos, dar esa vuelta de tuerca para, no sé, para bajar tranquilo, sabes? Tranquilo, entiéndeme, ya sabes, esa tranquilidad, esa, esa. Esa forma elástica de esa forma estética de derrapar, no. Siempre ha habido algo que no me ha permitido, o en muy pocos sitios me ha me ha permitido disfrutar. Por ejemplo, Nueno en Nueno disfruta muchísimo. ¿Qué pasa? ¿Que en mi caso no hacía falta derrapar no? Entonces claro. Ha habido muy pocas bajadas en mi vida, digamos, con derrapes incluídos y alta velocidad en los que yo haya llegado abajo y decir wow! Entonces eso es interesante y es algo que sigo mirando en relación a eso que qué es lo que pasa ahí. Pero la evolución fue en 2005, nos fuimos al Soplao, no sé los que éramos ocho purethanes...

(12:00)Soplao 2015 verdad?

2015 perdon, he dicho 2005, 2015. Fue nuestro primer freeride y fue pues llevamos yo creo que un añito, un añito llevábamos con el downhill o así y fuimos para allá y fue toda una experiencia si

Esa fue, bueno las primeras carreteras que patinas son las de Hostaric y así de carretera abierta?

¿Carretera abierta? Yo creo que fácil. Sí, pues también Callús si en Gerona fueron Hostalric Callús, no recuerdo ahora muy bien eh Olesa. En Olesa estuve haciendo carretera abierta antes, antes de antes de juntarme con los purethanes conocí a un chico, a un chico italiano y otro chico de Pamplona y nos íbamos allí hice mis primeras carreteras abiertas en Olesa, que nos echó la policía, nos íbamos a buscar carreteras, hacíamos safaris y nos tirábamos por carreteras o por urbanizaciones lo que viéramos. Eso. 2004. 2014 perdón.

Qué te he perdido.

¿No? A ver, parece que ahora vuelve más o menos estable.

Sí, parece que sí.

Vale de eso. Empezaste a patinar carretera abierta antes que ir al Soplao?

Sí.

¿Y llegaste a competir alguna vez?

Sí, claro. Competí en. Competí en donde fue en Pal, el tercer año de Pal. Ahí competí que fue eso en el 2017. En el año 2017. Me acuerdo perfectamente porque en las semifinales me me salí de la primera chicane de arriba y me partí cuatro costillas.

Pfff Y que tal competir?

Pues muy bien. Hasta ese momento era todo. No, muy bien. O sea, competir bien porque al final te digamos que sí, que te hace ir un poco más allá. Quieras o no, ya te hace ir un poquito más allá de tu zona de confort sin darte cuenta. Porque al final tu mente está en hacer mejor la curva en que no te adelanten o intentar adelantar o demás. Entonces es como que te metes más aún en el, en ese, en ese baile entre la carretera y tú. El tema mío fue pues eso. Me salí de la carretera. Me tocaron justo en la tabla, por detrás, en medio de la chicane, y la tomé recta. Entonces perdí grip y pasé por encima de las protecciones y me partí.

(16:15) Después de la lesión. ¿Volviste a patinar?

Sí. Sí. Sí. Sí. Ese fue el año. De hecho, estuvimos en el knk ese mismo año. En knk. Estuvimos patinando por Suiza. Eso fue luego en septiembre. Y yo creo que en el dos miiil... No sé que año fue en el diez y ocho... Sí, seguí patinando, con menos intensidad. Pero. Pero sí, sí, sí, seguí patinando.

Tuviste que hacer algún tipo de rehabilitación para. ¿Para la costilla y para poder volver a patinar?

Sí. El problema que tuve es que a mí no me detectaron la rotura de las cuatro costillas en un primer momento. Entonces me dijeron que tenía solo dos costillas y me mandaron para casa. A los siete días de estar en casa ya no podía realmente hacer. O sea, me costaba ir al servicio literalmente y dormir. No podía dormir tumbado. Entonces dije aquí no hay algo. Aquí hay algo que no me encaja. Nunca mejor dicho, por las costillas. Entonces me volví a ir a urgencias y ahí vieron que tenía las cuatro costillas rotas en vez de dos, pero ya estaban empezando a soldar. Afortunadamente se empezaron a soldar bien, pero sí que me costó recuperarme. Tres meses y medio. Cuatro meses por contracturas. Tenía el cuello también, el cuello también, se me rectificó y también tuve un desgarró abdominal en el otro lado, en el lado izquierdo del golpe. Entonces, rehabilitación sí me tocó. Me tocó volver a aprender como un poco a respirar por ese lado, porque cargué toda la responsabilidad de respiración y movimientos en el otro, pero nada grave. Me fui a un centro de rehabilitación deportiva por mi cuenta y ahí le dimos. Le dimos caña.

(18:25) ¿Y eso te hizo pensar en dejar el patín? Como lo afrontaste?

No, no, no, no, fue en plan. Dejo de patinar. De hecho, con las costillas rotas. Dije Hostia, estas son costillas. Se me arreglan en tres meses porque después de de Pal no sé qué otro freeride había. No lo recuerdo muy bien, para el año siguiente, no lo sé. Osea, mi cabeza estaba en seguir patinando. Pero. Pero sí que es verdad que ahí como que bajé un poco, un poco más la intensidad, pero bueno, seguía patinando, seguía patinando, seguía patinando si. Osea no me planteé decir buff, lo dejo, ya no quiero patinar más. No, no, para nada.

Gajes del oficio y ya.

Sí, de hecho, no era la primera lesion. Me lesioné el tobillo derecho, el izquierdo que me está molestando ahora. En Velefique me rompi un tendón también del tobillo derecho, que eso me lo arreglaron de puta madre. He ido teniendo lesiones. Ya sabes qué te voy a decir a ti que vas teniendo tal, pero dices sigo patinando. Es lo que hay. Son gajes del oficio. Y al final, pues.

No es culpa de patinar.

Eso es.

De la bala paja. Esa que estaba mal puesta.

Exacto.

Ahora ves videos de patinar aún?

(19:55) Eh, Instagram, Instagram. Sigo perfiles, sigo. Sigo a vosotros. Sigo a todo el mundo del patín cercano y de fuera también algo. Y si sigo viendo, sigo viendo. Es verdad que cuando los veo y demás es como que me entra como un poco de coraje. ¿Sabes? Decir joder, qué ganas tengo y no lo estoy haciendo. Pero bueno, es. Es la etapa por la que estoy pasando ahora y ya está. Pero si sigo viendo, sigo viendo.

Mantienes relación con los Purethanes y con la gente que conociste dentro del mundo del patín?

Ahora sí, con los purethanes, lo que pasó con ese grupo que se formó, esa crew que apunto aquí en público, que esa crew cuando cuando patinaba llegaba a cubrir más de un diez o un 20% de las inscripciones de los freerides en España es que llegamos a ser inscritos. 16, 18, 12, 14. ¿Depende del freeride, no? ¿Qué es lo que pasó ahí? Que con tanta gente empezó como a no se deshizo el núcleo del patín, sino que empezó a generarse satélites. Porque no sólo nos gusta patinar, sino que nos gusta tocar la guitarra, nos gustaba montar en moto, nos gusta surfear, ta ta, ta ta, ta ta. Entonces es curioso que ya no patinamos la mayoría como patinábamos antes, pero seguimos relacionados por. Por la amistad. Lo primero es el lazo de unión, la amistad y luego las actividades que seguimos, que seguimos haciendo juntos. Sobre todo beber cerveza y comer. Eso es lo que más nos gusta ahora.

Sí, sí, sí. Se notaba. Los Purethanes siempre liándola en los eventos y se notaba que erais un grupo grande también.

Sí, sí sí.

(22:00) **Has dicho que siempre has hecho deportes relacionados con el riesgo. ¿Cómo afrontar tu eso a la hora de practicar un deporte? ¿Piensas en ello? ¿Te preparas antes de hacerlo? ¿Cómo?**

Normalmente cuando he practicado este tipo de deportes o cuando me me he titulado para ello siempre hay un acompañamiento. Hay alguien que te muestra como debes y por dónde debes ir. Como pasó con con, con, conmigo y los profesores cuando yo me hice todos los cursos y títulos y tutelaje de estos, estos del rafting, piragüismo y de los demás, todo fue acompañado por una metodología y por y por gente evidentemente experta. Entonces yo pues a mi me gusta esa parte de riesgo y también me gusta confiar en la gente que me está enseñando. Si no confío en la gente que me está enseñando, es muy complicado aprender, porque si no confías es porque crees que tú tienes la verdad de hacerlo de otra manera, de alguna manera. Entonces yo eso nunca lo he tenido. Yo cuando he ido a hacer algo de riesgo, he dicho al guía o al monitor que hay que hacer esto, esto y esto perfecto. Osea, soy el primero que se tira porque hago lo que me dicen. No, no...

Confías que si ellos dicen que es así es porque.

Exacto, exacto,

Però claro, a mi me dice si, tu entrada a la curva está a 90 haz underrape por el interior y pasa, te digo. Bueno, igual vamos a hablarlo. Pero sigue habiendo el riesgo.

(23:45) Claro. Exacto. ¿Qué es lo que pasa? Que de primeras no entras a 90, de primera entras a 40, luego a 45, luego a 50. El derrape lo tiras aquí es todo una curva de aprendizaje. Entonces, claro, en estas actividades, como en todas, primero vas aprendiendo en un río, no te metes en el nivel seis siete, de primeras en pasos así, igual que con la escalada, también es escalonado. Pues es igual, vas poco a poco, poco a poco, igual que con el downhill. Pues poco a poco voy a hacerme una curva. Pues todo el día y taca, taca, taca, taca. Pues con todos los deportes igual eso no quiere decir que no haya riesgo, sino que el riesgo está de alguna manera nivelado con las capacidades que en ese momento tienes. Es verdad que sin ese riesgo, esas capacidades posiblemente no vayan aumentando de alguna manera. ¿Entonces? Entonces el riesgo está ahí, pero es de alguna manera lo que te ayuda también a seguir evolucionando. Y bueno, pues tomar la a 90 no?

¿Sabes qué es lo que te mola de esto? ¿Qué es lo que te llama que un deporte tenga riesgo o por qué has preferido? Te has preguntado alguna vez por qué prefieres este tipo de deportes al fútbol o...

Si, si. Si va muy alineado o sea, no alineado va mucho con con, con la carta natal. No sé si te suena este concepto.

Del horóscopo?

(25:40) Tiene algo que ver. Digamos que es cómo los astros están colocados en el momento en el que uno se encarna, uno nace y yo soy Escorpio, y eso debido a unas lecturas que me han hecho y demás, pues es algo que va en Jorge, en esta forma y en esta mente con la que yo he venido aquí. ¿Me gusta este tipo de actividades, tienen que tener alegría, tienen que tener, sabes? No sé, yo. Yo he intentado jugar al fútbol, es que me aburría al baloncesto, me aburría volleyball y me aburría hasta que yo no me monto en una piragua. O sea, yo en el momento en que he monté una piragua con y empiezo a ver el tema de que va yo ahí para mí fue como un guau, qué es esto? De hecho, yo estaba haciendo rutas de piragüismo en Segovia con clientes en un. En un. En un parque natural. Eso era agua tranquila. Yo me fui a sacar otro título de monitor y en vez de coger la opción de agua tranquila, cogí agua. Agua, aguas bravas que se llaman porque no había agua tranquila. Cojo aguas bravas y me saco el título por este camino de aquí que al final va a llegar al mismo sitio. Pero y en ese momento, cuando me empezaron a explicar del piragüismo aguas bravas, me metieron en un río con la piragua para acá, para allá contra corrientes esquimotague agua agitada yo dije esto, de hecho dejé el

trabajo y me fui a trabajar a León y estuve ocho años en una empresa y trabajando en todo esto. Ahí vi que dije coño, esto me gusta, no me canso. Buah, voy a 200%, voy con energía. Fue un cambio descubrir que que todo eso me gustaba, estaba en mí. Osea.

Sientes que hay relación entre el piragüismo y el downhill más allá del riesgo, o sea, en lo que es la práctica y su entorno?

Claro. Osea, hay descenso. Porque para el piragüismo tiene que haber también un descenso. No distingues una carretera de un río. Y si hay un paralelismo, es verdad que la velocidad es diferente. O sea, el riesgo son riesgos diferentes. En uno te puede hacer un bacon o irte contra el guarda raíl y aquí te puedes ahogar o te puedes dar contra una piedra o... Son riesgos diferentes, pero en los dos hay descenso. *De alguna manera sabes, que la adrenalina se mueve, sabes, la causa es diferente, pero el estímulo es diferente, pero la causa es la misma. La adrenalina interna de uno se mueve igual con diferentes actividades.*

(28:15) La pregunta iba más como de fuera de lo que es la actividad. ¿La gente con la que practicas la forma en que la practicas encuentras algún tipo de similitud? ¿O son como el fútbol y el hockey sobre hielo?

Sí, porque cuando yo practicaba piragüismo, cuando hacía descenso, teníamos una piña también ahí en León, de gente quedábamos, era pues igual, era una familia. Hay mucho paralelismo en ese aspecto. Luego, con ibas a competiciones por toda España, Galicia, Cataluña. Yo en ese momento no estaba en Barcelona todavía. Castilla y León vas conociendo gente, te vas encontrando. Sí, sí. Hay un ambiente muy, muy, muy sano también. No hay un ambiente... sabes?

De equipos?

Sí, sí. Osea, la *gente va a pasárselo bien, compita o no compita*. La gente va a pasarlo bien. Yo no he tenido nunca ningún problema con el surf osea con el. Con el piragüismo, ni con el rafting. He ido, he competido en rafting también. Ha sido todo buen rollo, igual que con el patín. Sí, también puede ser que que tenga algo que ver no solo sea el riesgo, sino todo lo que conlleva la actividad y el entorno y la comunicación con otra gente. Y creo que ahí hay un enganche bueno, también.

Estaba esto de ver un río y decir ostia, podríamos meternos por aquí, no sé qué dejaría ahí la furgo bajamos hasta aquí... Lo que comentabas qué te pasa ahora con el patín, te sigue pasando con el piragüismo?

(30:00) Si o si, si, si, si paso por un río, me paro y digo bua eso es bajable, bajaría por ahí, porque al final con el piragüismo lo que aprendes es a leer el río, igual que con una carretera, la tienes que leer aquí, por aquí. El apex no sé qué tal. Pues ahí es el río, es lo mismo. Mira la superficie y viendo la superficie tienes la capacidad de ver si hay una piedra debajo. Si no hay una piedra, si por ahí te puedes meter, si por ahí no te puedes

meter, si hay un rebufo, pues es lo mismo. Entonces también paso por un río y me sigue pasando, me paro y me miro y me veo bajando, me veo bajando.

Entiendo que te sigues sintiendo tan bien, no sé cómo se le llama la piragüista?

Sí. Sí, sí.

Mola, mola. Y La parte esta de ir osea que me has dicho que has sido Knk. Que habéis ido por España y así. ¿Crees que también es parte importante de este tipo de deportes?

(31:16) Sí. Claro. Claro que es importante. Importante. Hace unos años había un montón de freerides. Te podías organizar todo un verano con cuatro o cinco freerides dentro de España sin salir del país. Para nosotros se nos abrió cuando fuimos incrementando un poco nuestro pues nuestra técnica y tal pues venga ostia el Knk i Knk. Es importante. Es importante que haya ese flujo de freerides, ya no competiciones, sino de posibilidad de que la gente pueda disfrutar del deporte en carreteras con seguridad. Y eso, claro, si tienes una crew, una piña, un grupo de amigos, joder, es que es un es un planazo y para mí es importante. Sí, sí, es importante. Lo puedes hacer en tu ciudad, lo puedes hacer en no?. Pero el hecho de irte un fin de semana, cuatro días con incluso con la pareja, todo en familia a disfrutar de un evento así es. Es. Es muy divertido. Es muy divertido, muy divertido porque es 24 horas casi de diversión.

Y qué es lo que. ¿Qué prefieres? ¿Patinar en un freeride o carretera abierta?

Mmmm. Sí. Con sinceridad, en un Freeride, en un Freeride. Pero es verdad que, por ejemplo, en carretera abierta disfruta muchísimo cuando ya la controlas, cuando ya has machacado la carretera como Hostalric, por ejemplo, que la teníamos ya tal, pues íbamos mucho. Entonces ahí se disfrutaba mucho con bien controlado, con la seguridad, con el walkie y demás y tal. He disfrutado mucho. Ahora mismo te diría en un freeride, porque aunque no lo conozca, siempre está la seguridad y siempre puedes decir bueno, voy a intentar aquí que siempre va a haber una protección. Entonces por eso preferiría ahora mismo un Freeride, que carretera abierta. Claro.

Es como un entorno más controlado entiendo el freeride?

Sí, que fijate lo digo yo, que me partí cuatro costillas y ta ta ta en un Freeride. ¿Entiendes? Osea que luego todo es relativo. Si te tiene que pasar algo o te va a pasar en la carretera o en un freeride. O sea, eso. Eso es ley de vida. Es así. ¿No? Ahí. Ahí no puedes hacer nada.

También freeride, es más, más relajado para ir enntiendo. Como que no tienes que estar montandote con la gente. Porque claro, ahí ahora en Cádiz tienes con quien ir a patinar?

No de momento no he hecho contactos ni nada tampoco. Ahora mismo estoy limitado, no tengo coche, solo tenemos uno. Quiero decir, entonces mi compañera se va a trabajar por las tardes. Trabaja los fines de semana. Ahora mismo estoy limitado. Tampoco ya te digo, ahora mismo en mi mente está bueno si voy a empezar a patinar. Cógete la cuesta que tienes ahí enfrente y poco a poco empiezas a coger otra vez el feeling no? Pero de momento no he contactado con nadie ni nada, pero sé que por aquí hay. Seguro que hay gente que patina.

¿Alguna vez has tenido la sensación de que tienes que patinar todo lo posible antes de que sea demasiado tarde?

No, no, porque nunca es demasiado tarde.

Perfecto.

Claro, claro. Es buena pregunta. Porque claro, si no, nunca, nunca, nunca. No, porque si hubiera tenido ese concepto mental de tarde, no hubiera empezado.

(...) ¿También sientes que el downhill y el skateboarding en si es mayoritariamente de gente joven o hay de todo por igual?

Fíjate, me lo preguntas a mí, que vengo precisamente de empezar a una edad, vamos a decir no habitual, pero claro que es lo habitual cuando te encuentras con veintitantas personas que somos en el grupo de puretanhes. Entonces te diría que son actividades sin edad, o sea, la mayor gente que he encontrado. Bueno, es que claro, luego vas a un freeride y todo cambia. También ves gente, pero no sé, en el círculo en el que yo me he movido, la gente con la que yo he patinado ha sido gente de, ya sabes, de una edad de a partir de los 30 y tantos para arriba. Entonces, de hecho, empecé a hacer skate y tuvimos un local, montamos unas rampas, he llegado a patinar con el skate, a hacer trucos también, y esto ha sido con 39 años. O sea que empecé con el skate así más.

Sí, sí, sí. Crees que es precisamente el que no sea la edad un problema, porque este tipo de deportes como que no demandan tanto físicamente, pero. ¿Has llegado a sentir alguna vez una limitación por motivos físicos?

Lo que he notado, lo que he notado no ha sido limitación, pero ha sido una mejora exponencial en el momento en el que, además de patinar, me he entrenado físicamente. En el momento en el que empiezo a salir a correr, empiezo a irme a hacer calistenia, empiezo a hacer un montón de cosas y patinar a la vez. Me doy cuenta de que podía estar, por ejemplo, en la rampa en vez de media hora patinando, una hora y media. Y eso a su vez lo que hace es que también vaya y entre en juego dentro de la línea de aprendizaje. O sea, no me he visto limitado, pero sí que he tomado conciencia que si aparte de patinar ejercito el cuerpo para patinar, todo cambia.

Empezaste a hacer estos ejercicios para patinar o fue pura casualidad y te diste cuenta? Y dijiste hostia, vaya!

Empecé no para patinar, sino empecé porque me di cuenta que mi energía activa, que es la energía que se mueve con la actividad energética, la energía activa la tenía bastante baja, independientemente de qué patinara. Como después del accidente patinaba, pero no mucho y demás. Toda mi energía activa se había ido por los suelos. Entonces, cuando tomé consciencia de eso, empecé a levantarme a las 06:00, de la mañana salir a correr. Después entrenaba por la tarde o me iba a la rampa. Y eso me llevó a seguir con unas rutinas que poco a poco empecé. Me di cuenta de que las piernas eran otras. No fue para patinar, pero el producto de recuperar esa energía fue el sentirme mucho mejor en las actividades que hacía.

(...) Se me ocurriría tal vez que me explicarás un poco de cómo han sido los viajes de patinar y qué es lo que te ha motivado a hacerlos. Y si, tal vez.

(40:02) Pues mira, los primeros viajes que hicimos eran en España, evidentemente. Y lo primero era esa intensidad y esa adrenalina previa semanas antes del freeride. Porque claro, ya vas a bajar una carretera que no has bajado nunca tal sé qué era. Era una locura en el sentido bueno de la palabra. Era una activación de muchas cosas. Luego, como íbamos en grupo, conocíamos a mucha gente, todo ese ambiente, lo que hablábamos un poco antes, que es que son sitios en los que uno está tranquilo, en los que uno puede ser, como sabes, te puedes permitir esa libertad de no ser. Luego ya empezaron el Eurotour. Yo en mi caso solo hice Knk fuera de España, pero claro, irte a Eslovenia para patinar y bajar esa carretera que habías visto 20 millones de veces en vídeos. Tal que si el Dominik Shenk en no sé qué haciéndoles bajar y tal y y solo pensar en bajar esa carretera es una pasada. Pero aparte el encontrarte a tanta gente allí ya no sólo de España, sino gente que no conoces y que estás conociendo. Es una pasada la experiencia. Es la experiencia súper gratificante en todos los aspectos a la hora de patinar y a la hora de experimentar ese viaje. Conocer a la gente y todo es una pasada. Muy chulo.

¿Cuál es tu carretera favorita?

Pal. Sí. Antes, cuando te decía en pocas carreteras, he podido disfrutar. Carreteras exigentes. Pal. Pal, que es donde me rompí las cuatro costillas.

Sí.

Claro. Fíjate. Pues esa carretera es la carretera en la que, digamos. Me he sentido más. Más tranquilo y bajando más fuerte. ¿Sabes? Pal, sin duda.

También es una carretera que tiene un paisaje bastante potente.

Mira, se me ponen los pelos de punta solo de pensarlo cuando has dicho eso. Porque. Porque sí. De hecho. Mira, me rompí las costillas en Pal. Al año siguiente, yo no patiné. Estaba sin patinar. Pero yo me fui...

No se ha cortado.

Se ha cortado. Bueno, me partí las costillas un año, al año siguiente. Yo estuve en Pal. Estuve de comisario todo el fin de semana.

En 2018 verdad?

Y es que me acuerdo la primera bajada, el paisaje, lo que decía, las montañas, el sitio es que el sitio es espectacular, espectacular. Y la carretera es una pasada. La carretera es una pasada también.

Quizás es uno de los atractivos de este tipo de deportes el que se practiquen como en ambiente así?. El rafting también.

Sí, claro. Estás metido. Claro. Normalmente son puertos de montaña o puertos de tal o lo que sea. Imagínate la carretera. El ambiente ya es montaña en el 80% de los casos. Con el río pasa lo mismo y encima estás metido en el agua, que el agua es el que te está impulsando. El tal es así. Los paisajes son la hostia. Son la hostia. Sí, sí.

Crees que tienen algo de estético este tipo de deportes? O la estética por sobre el rendimiento.

Cómo? La estética es.

Que en este tipo de deportes están a menudo por encima del rendimiento.

No se ha entrecortado un poquito. Ahora a ver si.

A ver. Probando, probando. Ahora. Digo, consideras que este tipo de deportes, la estética en la práctica suele estar por encima del rendimiento puro de bajar en cuanto menos tiempo posible.

O yo creo que eso es subjetivo. Yo creo que hay gente a la que le gusta. Tiene el chip de a ver cuánto tarda en bajar. Y a lo mejor le da un poco igual la estética. ¿Te refieres a la estética a la hora de realizar el deporte entiendo o el entorno?

Sí. A la hora de realizar deporte. Sí, sí.

Claro. A mí me encantaba ver los vídeos de Kevin Reimer, el Keeping the Line, no sé si te suena. Yo los miraba y me quedaba embobado esa estética que a la vez es técnica. Yo prefiero esa técnica antes que ir diez kilómetros más, más, más rápido. Para mí. Habrá gente que a lo mejor ha hecho aquí el derrape como puedo, pero no sé. ¿Sabes? Creo que al final va asociado sin darte cuenta con la técnica. Has tomado la curva diez kilómetros más rápido o lo que sea.

Los brasileños que lo hacen.

El Dalua no?

Es el peor. Entonces tu preferías también el ver ver lo bonito que rápido, entendiendo que cuando lo haces bonito, rápido.

Claro, claro, claro, sí, bonito, pero no para gustar, sino para aprender. Yo por ejemplo, recuerdo una vez con con Escoda haciendo un derrape, creo que era el heelside. Ostia, me dijo, mira, mueve el pie diez grados aquí en la tabla no sé qué. En ese momento, con esa, esa, ese cambio, ver cómo te sale el derrape. Es decir, ostia, es estético, pero claro, es técnico. O sea, va asociado. Y si yo prefiero meterle ahí a la técnica técnica, técnica para que sea estético. Es que yo creo que es producto de la estética de una buena técnica.

Me gusta lo que es rápido ahora mismo. Vale. Y cuando Velefique 2022?

Lo tengo aquí al lado.

Claro.

Lo tengo muy cerquita. Hay fecha o que? Me pongo hasta nervioso. ¿Lo has visto?

Está siempre está en el aire. No sé. Supongo que será siempre como el 11 de septiembre.

¿Septiembre? Fíjate. Velefique, que es una carretera no es rápida. Quiero decir, es una carretera. Bueno, en mi caso, no es rápida para vosotros que bajáis a toda pastilla. Pero ha sido una carretera en la que no sé si he ido. ¿Cuántos años he ido? Dos años, me parece. Dos o tres, no lo recuerdo. A ver, por las casas. Creo que han sido tres años. No recuerdo una bajada en la que haya bajado diciendo bua, esta ha sido la bajada del Freeride. ¿Sabes? Ahí me enfrento con mis peores, con mi peor yo. Porque es una carretera de técnica. Es derrape, derrape, derrape, derrape, derrape, derrape. Luego la recta. Pero es derrape, derrape, derrape. Y se me atraviesa esa carretera.

Aunque no encuentres el porqué, aunque no tengas esa bajada perfecta. ¿Te mola o qué?

Sí, claro.

Osea te mola el enfrentarte contra.

Claro. Me veo, me enfrento, me cabreo. Veo cómo me cabreo. Por lo tanto, eso me ayuda también a trabajar cosas en mí. ¿Por qué me cabreo si lo he hecho como he sabido hacerlo? ¿O sea, al final, si todo lo que está a nuestro alrededor lo podemos utilizar para conocernos a nosotros mismos, mejor no? Entonces, digamos que ahora que tengo también esa manera de ver esas cosas, tengo ganas de volver a enfrentarme de alguna manera a esas cosas para ver cómo, cómo, cómo me siento, independientemente de que la bajada me salga limpia o me haya caído 17 veces. Pero sí, claro Velefique sería una pasada de hacerla este año. Así.

Cuando bajas Nueno, fluyes tal, bien. Pero si no hay conflicto. A ti lo que te mola es el roneo.

Claro. Es lo que te decía. ¿No? Nueno, pum! Vas a grip. Va, vas de puta madre. Pero claro, en mi caso, a grip, porque claro, en mi caso grip, porque tampoco la bajó tan rápido como la bajáis vosotros. Que no se, nueno, ahora no sé si la bajáis a Grip, no recuerdo, pero. Pero si es puro grip. Pero claro, es como si claro esto sí, pero qué pasa si se me cruza alguien y tengo que derrapar, o tengo que reaccionar o tengo que. Ese es el tema. Ahí está.

Es curioso tu tema con los derrapes, pero.

Es curioso. Es como que hay un miedo. Hay un miedo porque siempre tengo el mismo, el error lo tengo detectado y es que me voy de la tabla, es como que ya doy por perdido el derrape antes de empezar a derrapar y eso al final es un reflejo de mí, de cómo me relaciono en esa circunstancia y en otras de mi vida. Al final, y esto lo he estado viendo y lo sigo viendo con proyectos y cosas que he hecho y que he querido hacer, como que las doy por perdidas antes de empezar a hacerlas. Entonces eso es un patrón mío personal que el downhill me permite verlo también y es muy interesante. Y el derrape me pasa, me pasa cuando estoy ya es que ya me tiro antes de que. ¿Entonces qué está pasando ahí? ¿Qué falta de confianza en que no vaya a salir? Autoestima, lo que sea. Pueden ser mil cosas.

(50:24) ¿Entonces te ha ayudado en eso el downhill? La confianza en ti mismo fuera del downhill.

Sí. Y el sí es porque cuando yo me parto las cuatro costillas. En Pal. Digamos que ahí empieza un proceso de desarrollo personal y autoindagación. Que ya había empezado unos meses antes pero que como que me había olvidado de él. Y cuando yo me parto y me quedo en casa, ahí tumbado y sentado delante del sofá y ahí para mí fue un regalo

para mí partirme las cuatro costillas en Pal fue una de las cosas más importantes que me han pasado en mi vida y más relevantes y a lo que doy gracias, porque en ese momento empiezo a mirarme a mí mismo en relación a todo lo que me pasa alrededor, porque no estoy satisfecho con mi trabajo, porque no estoy satisfecho con las chicas con las que estoy, porque no estoy satisfecho con la casa, con él. Entonces, ese accidente para mí, osea a tu pregunta es un sí rotundo, porque gracias a ese accidente fue un punto de inflexión para mí en mi vida. Totalmente. Sí. Sí, sí.

¿Por qué dejaste el piragüismo?

Pues mira, lo dejé. Fíjate, precisamente por un ideal de seguridad y de vida que me hice. Yo estaba trabajando. Llevaba ocho años en una empresa y en León. Pero claro, de repente me vino una idea de Jorge esto no es estable. Qué pasa si te partes un brazo un día que no estás asegurado tanto como... Que tienes que ir a trabajar a una empresa, a una multinacional, como sea. Y es que en ese constructo mental de ideal de qué es lo bueno para uno? Ostia, te empeñas y lo haces. Yo he estado 12 años en una multinacional sin haber estudiado una carrera, haciendo trabajo de ingeniería, porque a base de trabajo esto lo tengo que conseguir, lo tengo que conseguir y para estar bien y pleno y seguro el trabajo, el sueldo y tal. ¿Y cuando me doy cuenta de que tengo todo eso y me siento vacío, digo qué pasa aquí? ¿Entonces ahí qué pasó? Me rompo las costillas y la vida me para. Y la vida me dice Jorge, atiendete porque algo está pasando en todo esto. Yo me sentía vacío con todo lo que tenía. Entonces en el tener no está la felicidad, no está la plenitud, claro dónde está. No lo sabía. Ese parón me ayudó a empezar a investigar para ver qué coño pasaba ahí conmigo y con la vida en general. ¿Entonces me habías preguntado lo del piragüismo? Yo llevaba ocho años, llevaba ocho años trabajando. Me cree ese ideal. Trabajé un verano, ahorré, me fui a Madrid, alquilé un piso con un amigo, me contrató una empresa de ingeniería francesa para entregar, para entregar el correo de ordenanza. Se quedó un puesto en informática libre. Me apunté, me cogieron. Luego me vino un departamento porque les gusté, porque era un tío muy majo, lo que fuera. Y así, poco a poco fui escalando la empresa hasta que llegué a Barcelona, a la central de Product Manager. ¿Por qué lo dejé? Por un ideal, por una idea errónea de dónde está la felicidad y la plenitud, cosa que ese camino también me ha hecho aprender y llegar a donde estoy ahora. En ese aspecto.

Y ese ideal que te hizo dejar el piragüismo. Buscando seguridad, fue el mismo que te hizo empezar a patinar o ahí empiezas a como a romperlo?

Qué bueno! Ahí empiezo a romperlo porque yo voy a Barcelona después de trabajar. Llevaba no sé cuántos años, tres. En Madrid voy a Barcelona o cuatro años en Madrid. Voy a Barcelona. Dos años con un entrecomillas, un proyecto. A dos años va a haber promoción, va a haber, no sé que, yo me paso dos años trabajando de 07:00 a 21:10 de la noche en la oficina, al segundo año, cuando me siento con mi jefe. ¿Oye, qué pasa? No es que ahora la crisis, que no sé qué. ¿Dije Uy, qué está pasando? Entonces dije Voy a empezar con la vida social y voy a empezar a hacer las cosas que yo quiera. ¿Entonces

de alguna manera el patín y empezar a patinar, como te explicaba al principio, fue empezar a hacer las cosas que me apetecían hacer, no? Entonces sí que de alguna manera fue como empezar a abrir paso, a empezar a estar alineado con lo que me gustaba hacer.

Hay teorías, libros escritos, que hablan tanto del patín como del piragüismo, el snowboard, la escalada y todo ese tipo de deportes que tienen un componente de riesgo como Lifestyle Sports. De deportes, de estilo, de vida. Y cuando me decías lo de yo empecé a yo empecé a ser patinadora incluso antes de tener un patín. A mí me ha resonado bastante esto. ¿Que te parece a ti esta esta definición para un tipo de deportes?

(56:00) Pues sí, porque. Porque fíjate, me pone, se me pone el pelo de punta. Eso significa que mi cuerpo me está hablando en relación a lo que tú me estás diciendo. O sea, es un sí, pero eso ya lo noté cuando empecé con el piragüismo, que para mí eso era efectivamente, no era un trabajo, era un estilo de vida, absolutamente. La playa cuando nos íbamos a surfear, hesurfear con la piragua, kayak surf, he hecho surf, he hecho bodyboard, he hecho de todo. Pero no es la actividad sólo en sí, sino ese estilo. Y yo a mi compañera se lo digo y digo joder, tenemos que. Que empezara a proyectar de alguna manera el camino hacia. ¿Hacia esas cosas que a mí me gustan, no? Porque estamos ahora aquí viendo qué pasa en el pueblo y tal, pero yo sé que es que a mí me está tirando hacer lo que hago ahora, que es desde mi experiencia personal, acompañar a gente que pueda estar en una situación en la que yo me encontré. No, pero también hacer las cosas que me gustan y eso significa que es un estilo de vida. La aventura vital. En este viaje que te comentaba que me hecho, pues yo estaba acojonado con 41 años, viajar solo no lo había hecho nunca, imagínate, era saber que vas a ver dónde me secuestran. En Colombia además, me dicen la gente está loco, te vas a Colombia y que tal No sé qué no se cuantos. Y yo digo me voy a Colombia y por qué? No lo sé, me voy para allá, joder, y estar ahí y estar como en casa. Un amigo mío me llamó Oye, no echas de menos tu casa de España? Es que estoy en casa. Y estar en casa no era el sitio concreto en el que me encontraba, sino que en mí, en lo que estaba haciendo, me encontraba en casa. Independientemente de que estuviera a 10.000 kilómetros de España. Estaba en casa. ¿Por qué? Porque estaba haciendo caso a ese estilo de vida que a mí me gusta llevar, que es el aventurero, el viajero, el deporte. Así que cuando deo de escuchar eso es cuando empiezan a pasarme las cosas accidente. Empiezo a entrar como en ese momento hay más de introspección. Osea, yo necesito actividad, yo necesito ese movimiento y eso es un estilo de vida que estos deportes lo representan, sin duda. Vamos.

¿Crees que otros deportes u otras actividades físicas no lo hacen igual? ¿Por ejemplo, el fútbol?

Claro. Yo si hablo, tengo que hablar desde una experiencia. ¿Entonces? Claro. Entonces no te puedo decir. ¿Sabes? ¿No lo sabes? No lo sé. No lo sé. Sé que ese deporte en

concreto a mí no me. No me genera lo que me genera otros. Pero yo creo que el fútbol también tiene que tener un aliciente. Tu imagínate un equipo de fútbol veintitantas personas desplazándose de un lado para otro e ir a tal. Y tiene que ser también. Lo que pasa es que. Fíjate. Yo creo que el fútbol. Como que está. O sea, por la experiencia que yo tengo de mis amigos, es que han jugado al fútbol de una edad a otra edad. Chao. No han vuelto a jugar, sabes? A lo mejor ahora juegan unas ligas de tal, pero mis amigos de la infancia que jugaban que si en tercera regional ta ta tal, no juegan ni uno. La gente que ya ha empezado a patinar y tal. Patinan casi todos cuando pueden sabes. Osea es diferente la experiencia es esa.

Capaz no hay este sentimiento de ser futbolista incluso cuando lleva un año sin tocar el balón como si que pasa en el piragüismo o el..

Claro porque precisamente yo creo que has dado ahí en el punto que es un estilo de vida. Osea ya no es la actividad que me representa, sino mi estilo de vida en la que entran este tipo de actividades no? Entonces claro la fluidez es diferente No es lo mismo la relación ahí.

Entrevista 4 Bipo

Entrevista completa

[Aquesta entrevista va ser realitzada el divendres 6 de maig al pàrking de la INEF de Barcelona als seients del davant de la furgoneta del Bipo. Abans de realitzar l'entrevista vam dinar junts, durant aquest dinar el Bipo va rebre dues trucades de feina que em van fer pensar que potser no podríem realitzar l'entrevista o si més no que les condicions no serien les adients per fer-la donat que tenia una agenda molt apretada. Abans de començar l'entrevista vaig proposar-li que es prengués aquesta com un moment de desconexió de la seva agenda en el que parlàriem de temes relacionats amb el patinatge. Sembla que aquesta proposta va funcionar perquè l'entrevista va ser relaxada i vam poder tractar tots els temes d'interès sense que l'horari fos una preocupació. Amb el Bipo tenim una relació de coneixença mútua donada la nostra implicació forta en el món del patinatge si més no acostumen a coincidir per patinar i per tant la nostra relació al igual que amb el Fani està estrictament lligada als moments en els que ens trobem en un mateix espai. D'aquesta entrevista trobo interessant l'aportació que fa el Bipo no només com a patinador si no també com a pedagog i expert en ciències de l'esport que aporten una perspectiva més tècnica sobre la practica del downhill]

Sóc Alfred Cano, Alfred Cano Rivas dintre del món del skate, longboard, escena del mundo del patin hem coneixen com a Bipo. Tinc trenta-tres anys, sóc original de Barcelona, mare andalúza padre catalán i em dedico bàsicament al món de la docència. Soc professor llicenciat per INEF en concret al món d'educació, educació física i en concret doncs també sóc el responsable tècnic de l'skateboarding per la federació catalana de patinatge on també desenvolupo quatre grans prioritats o feines que es la promoció la competició, la formació i el alt rendiment de l'skateboarding català. I després bueno com he dit soc professor, he estat professor 7 anys a un FP grau mitg superior d'activitats esportives, actualment no però, soc professor a la Universitat de Barcelona ensenyant esports de lliscament concretament skateboard i longboard. I per últim soc el director tècnic del club esportiu skateboard Catalunya que te dues escoles, la escola Long School que està enfocada a longboard i surf skate i l'escola Skatia que està enfocada a skateboard. Actualmente eso.

(...) Quan va començar aquesta relació amb l'skate i el longboard?

Va començar quan tenia setze anys aprox, amb setze anys vaig veure patinar un home pel passeig marítim i vaig veure com fluïa de peus sense moures, ell fluïa entre la gent que caminava. I aleshores vaig flipar i vaig pensar que allò m'agradaria. Dime vago porque no quería caminar o dime... Quería notar eso que esa persona veía que estaba notando. Aleshores a partir d'alla pues vaig comprar-me un longboard malo y caro, me timaron i amb allò vaig començar a patinar doncs per anar a jugar a futbol per anar a casa del colega a jugar a la play, per anar al institut i anava patinant, sense saber frenar ni res però, anava patinant i aquesta va ser la primera toma de contacto amb el mon del lliscament.

(3:45) Amb vint anys ja vaig començar a fer descens, downhill a spots o llocs de patinar on actualment no considerem que sigui downhill perquè els veiem com molt petits però, llavors era baixar a quaranta per hora o cinquanta per hora que ja era UUH! esto es muy rapido.

I ja sabies que estaves fent downhill?

Si, si perquè veia vídeos de gent d'Estats Units que feia downhill però clar veia vídeos a carreteres de muntanya tal i encara jo no anava a carreteres de muntanya però si que per exemple em tirava per Montjuïc sense saber frenar molt bé i clar per mi ja era fer downhill tot i que com deia no agafava velocitats més elevades de cinquanta per hora o així.

(7:03) Aquell primer dia que vam anar al Fòrum vam veure literalment com un xaval sense casco es rebentava el cap contra el terra i va ser un, uau pues igual empezemos a ponernos casco no? A partir d'allà vaig començar a posar-me casc.

(7:20) Als videos que tu veies dels Estats Units, la gent portava casc o no?

No, no en aquella època no, eren els de Original i era com eh, bueno no portaven casco era tot una foto molt surfer molt californiana molt de llibertat i no portaven casc. Al cap d'uns anys (...) ja als vídeos començava a sortir la penya amb casco.

(...) Tot i que als setanta vuitanta als Estats Units ja hi havien competicions descens on anaven amb cuir, amb mono de cuir i casco full face, integral. Però no era comercial per tant allò no em va arribar fins que ja estava ficat al món del downhill i vaig començar a indagar històricament.

(15:21) Van treure uns walkie-talkies per controlar l'spot de que no vingués ningú i a partir d'allà doncs vam decidir de comprar uns walkie-talkies i tal. **Osigui un altre cop una persona referent que porta més temps patinant i suposo que ell també algú l'hi ha ensenyat o pel tema de la seguretat ell va evolucionar la seguretat doncs nosaltres vam copiar aquells sistema.**

(...) Ara mateix cada quant patines? O com es la teva relació amb el patin?

Ara mateix estic lesionat osigui que es podria dir que es nula, també se que esta fent mella en mi el fet de no poder desfogar-me a nivell físic. Però si no estigues lesionat, estava patinant com a molt com a medi de transport per la ciutat i una vegada al mes o una vegada cada dos mesos, si no, una vegada cada dos mesos anava a la muntanya a fer descens. (16:45) Arrel del covid(...) vaig començar a utilitzar més l'skate freestyle, per poder amb una hora desfogar-me. **Aleshores com que amb una hora podia baixar a la plaça del barri i fer quatre trucs i suar i desfogar-me a nivell físic eh, he començat a patinar més skate d'street i no descens que per fer descens necessites si o si un equip de mínim per anar bé tres persones i fàcil cinc o sis hores disponibles per anar-te'n al lloc patinar i tornar. Aleshores actualment quan se que quan torni, que quan pugui patinar per la meva lesió se que patinaré molt més per la ciutat que no fent descens. Perquè a**

L'hora es això tinc menys disponibilitat horària i per lu tant doncs puc patinar cada dia com a eina de transport i després també pues per desfogar-me a nivell físic.

La sensació que t'aporta fer skate per la ciutat o desplaçar-te amb skate també, és la mateixa sensació que quan vas a patinar a la muntanya?

(18:25) Mmh hh[expressió de dubte negatiu]. Si però no. Si és la mateixa sensació perquè la sensació es lliscar sobre una taula (...) Osigui jo per exemple quan patino per la ciutat patino igual que quan patino per una carretera. L'únic que varia es la velocitat punta. Aleshores la sensació és la mateixa però, no hi ha. Però per contra no hi ha el pic de velocitat per lu tant no hi ha el pic d'adrenalina de ris i per lu tant si que es podria dir que es menys, la sensació es més diluïda no es tant forta tant potent però, si que es la mateixa.

I busques aquests pics d'adrenalina quan vas per la ciutat?

Si.

Posant-te en situacions de més perill que...

Si. Si si si.

(20:37) **Si poguessis anar a un spot indor, a un "Vulcan" indoor a Barcelona. Creus que buscaries el moment per anar-hi una hora fer unes baixades tornar i que això t'aportaria el mateix que quan vas a la muntanya i dediques cinc sis hores o un dia sencer?**

Si, si si. Si hi hagues un lloc on fer descens? S hi hagues un lloc a Barcelona per exemple l'spot de World Roller Games, l'spot del passeig del migdia on es fa fer el mundial al 2019. Aquell spot es perfecte perquè sigui un centre, un lloc d'entrenament rutinari per descens. (...) I si es pogués fer de forma regular estic seguríssim de que diria vale pues voy ahí a echarme una hora, desfogar-me notar aquest pic d'adrenalina, millorar la tecnica, veure la gent i tornar a casa. Osigui si, si hi hagues un lloc segur que i aniria, hauria d'estar a prop de casa per lu que deia tema de disponibilitat de temps.

I si tinguessis tot el temps de, si el temps no fos un inconvenient. Que preferiries anar a aquesta carretera o a anar a una de les carreteres que vas quan temps temps?

Es a dir.

Si si bona pregunta, bona pregunta. Jo crec que acabaria anant a carreteres més naturals més de muntanya que no a la ca. Bueno al final es com tot no? Quan ja portes molt de temps patinant o fent un esport al mateix lloc acabes volent veure llocs nous o, si llocs nous. A l'hora el descens te part de la filosofia del surf perquè conectes molt amb la natura tot i que anem sobre l'asfalt però conectes molt amb la muntanya que es part de la natura. Però la carretera sempre es la mateixa, amb el surf o amb l'snowboard, bueno l'snowboard esta ahí en el medio, però en el surf cada ola es diferent. Aleshores si

tingues molt de temps, acabaria anant a altres carreteres diferents per pues això, trobar llocs diferents, lineas diferents, sensacions diferents, velocitats diferents, si.

(28:04) I sents que l'skateboard o el downhill o el longboard és un esport diferent als altres?

Si, descarao, descarao. Perquè et fa connectar amb tu mateix, et fa connectar, si en concret el descens però, l'skate també però, en concret el descens és una, és un moment de meditació amb el teu cos i amb el present absolut. És una passada perquè si no estàs concentrat pot ser que es facis molt de mal, per lu tant a l'hora que estàs gaudint d'aquell moment també estàs fent una meditació profunda del teu cos present absolut. De que notes amb el teu turmell o que notes amb l'aire per si t'està frenant o amb la teva roda per si esta agafant agarre o no, aleshores el descens és de les pràctiques esportives que he tingut és la única pràctica esportiva que et fa estar concentrat en el teu cos més de un minut seguit. Totes altres pràctiques esportives com per exemple, la més popular, el futbol. Pots estar jugant noranta minuts o més fàcil pots estar jugant i dels deu minuts concentrat en el teu cos immediat present en el moment en el que et fan el passe per fer el xut de gol però en lu demes no estàs tant concentrat en el teu cos, estàs concentrat en altres coses. Aleshores per això es tant sa el tema del descens. Perquè t'ensenya a estar concentrat en tu mateix. Por lo menos eso creo yo.

Hi han algunes teories que parlen del skate, del surf, de l'escalada, del piragüisme, del barranquisme com, els categoritzen com lifestyle sports. A mi em surgeix el dubte de si el futbol no es podria considerar també un lifestyle sport en el sentit de que són activitats que et donen un sentit d'identitat com a escalador com a patinador i que estructuren la teva vida més enllà de la pràctica del esport. Creus que te sentit diferenciar-los? o que el futbol també...

No, crec que si t'he sentit diferenciar-los. Perquè tot te a veure amb el medi, osigui una de les coses que ensenyo també a la universitat es que el medi fa a l'skate o al descens. Osigui el futbol, tu pots practicar el futbol sense importar el medi. El descens no, el surf no, l'escalada no, el rafting no. Aquests esports connecten la te pràctica esportiva amb el medi en el que et trobes. El skate es un intermig perquè tu pots practicar skate en qualsevol lloc independentment de l'espai del medi però, si que tenir un medi adient fa que pugis practicar-lo millor o amb més creativitat. Concentrat en el descens i aquest lifestyle, lifesport, crec que si que t'he a veure, osigui si que es pot discernir entre un esport que necessita un medi específic i per lu tant connectes la teva vida cap aquell espai. Que casualmente és la mare natura. (...) En resum si que es pot separar perquè necessites el medi natural per practicar-lo.

I tu et sents skater?

Si

T'identifiques com a skater?

Si

I t'ha passat...

Abans d'aquesta pregunta, que és ser skater?

Clar

Amigo mio saps. Responent a la pregunta de que és ser skater i per lu tant, et sents skater? Crec que la resposta més directa i clara és continues patinant? Avui dia patines? Si. Ets skater. (...) Aleshores jo em considero skater perquè continua patinant al meu dia a dia. Jo es podria dir que quan estigui sa i ja em passava abans de la lesió de fa uns mesos jo patino més que camino. Osigui camino als llocs on no puc patinar. (...) Tot lu demás jo no camino, patino. Per tant la resposta és si em sento skater.

(...) Crec que en part hi ha també esta aquest punt de que qui s'ha sentit skater sempre es sentira skater perquè sap, ha sentit allò que tots els que hem patinant hem sentit, que és la llibertat i la llibertat de mouret amb el teu cos sobre una plataforma de lliscament amb rodes. Aleshores si, cada persona ha de dir si es sent o no skater. Per mi un real skater es qui continua patinant. Ara bé tu pots estar involucrat en l'esport sense practicar l'esport, indirectament penses en patinar però no acabes patinant aleshores bueno, si no se, si, si si.

Has sentit aquest sentiment d'identificació amb altres esports que has practicat?

Si, amb l'Aykido.

I com t'identificaves?

De fet tu em preguntes ara mateix, et sents Aykidoca? I tot i que fa des de els vint-i-tres anys, ara en tinc trenta-tres, des de els vint-i-tres anys que no practico Aykido a un dojo, a un gimnàs. Em continuo sentint Aykidoca perquè continuo pensant o actuant de la manera o filosofia de l'art marcial Aykido. Aleshores em sento Aykodoca tot i que no practico Aykido. Ara bé se que una persona que practica Aykido de forma regular (...), se que te un vincle més directe amb l'Aykido que jo.

(39:58) Consideres el longboard com un esport de risc?

El descens si, és un esport de risc sens dubte. Per lu que deiem, si et distreus et pots fer mal.

(...) I com afrontes aquesta situació de risc a l'hora de patinar? Tu ets conscient quan patines o ho suprimeixes?

No no, has de ser conscient del ris, si no ets conscient del risc acabes no patinant perquè acabes fen-te molt de mal. Si no ets conscient del risc, no controles el risc. (...) Aleshores ets conscient, jo soc molt conscient del risc i de la por. I alhora la por es lu que aporta adrenalina, si fos fàcil i no hi hagués risc no hi hauria adrenalina.(...) L'adrenalina es considerada la droga natural més potent del cos humà no? (...) La droga més potent que segrega el nostre cos. **Ets un yonkie de l'adrenalina.** Clar i d'aquí ve la

expressió ets un yonkie de l'adrenalina.(...) Com que saps que hi pots arribar-hi vols provar una miqueta més i aquí esta la línea entre la consciència i la inconsciència.

I això es el que et porta a millorar en aquest esport?

Bua, pues anar més ràpid, agafar millors línees, superar millor els obstacles, ser millor a nivell tècnic. I això es dins de qualsevol esport.

(...) La motivació que et porta a fer-ho creus que és el seguir sentint aquesta sensació, de xute d'adrenalina? O te a veure amb altres coses?

Jo crec que te a veure amb altres coses. Jo personalment vaig arribar a un nivell que vaig superar el cent quilometres per hora, em vaig ficar a cent deu, cent quinze quilometres per hora. Clar arriba a un moment que dius anar a superar aquell pic es probable que sigui ficar el teu cos massa en risc. Per lu tant aprens també a gaudir de l'esport ja no depenent de l'adrenalina. Aleshores no depens de l'adrenalina, crec que un esportista que arriba a un nivell top de descens, acaba gaudint d'altres sensacions més que l'adrenalina. O per lo menys això m'ha passat a mi. Jo vaig acabar gaudint de sensacions que no depenien de l'adrenalina com pot ser lliscar i agafar la línea perfecte però, no era el més ràpid en aquella baixada, però si que havia agafat la línea perfecta. O lliscar i ser conscient de com estaves conscient en aquell moment però, un altre cop, no eres el més ràpid ni el més tècnic.

Potser tenies el control...

Exacte si, tenies més control i al tenir control gaudeixes d'allò que estàs fent. Aleshores no depens de l'adrenalina tot i que al principi al ser novato l'adrenalina ofusca todo lo demás.

(48:33) Tu has competit en el longboard?

Si

Com ha estat això? Com vas arribar a la competició i com s'ha desenvolupat?

Vaig començar a competir per fet de voler demostrar que era bo. Tot i que no era el meu principal objectiu, el meu principal objectiu era viatjar. Però també per l'adolescència o la meva edat de vida pues volia demostrar que era bo, aleshores al final no se si es per el prestigi o l'autocomplacencia, sas? Acabes competint volent demostrar que ets bo. Vaig començar a competir per això, a l'hora després de fer una parell de competicions, fàcil eh? Després del primer any d'eurotour competint, vaig començar a competir pel fet de que m'aportava poder viatjar i veure llocs nous, carreteres noves, gent nova experiències noves. No m'he considerat mai un competidor de descens, un racer. De fet quan volia competir en serio no guanyava i quan competia for fun veia les línees més clares, els forats més ràpids, no tenia por a ficar-me. En canvi quan volia guanyar es quan tenia dubtes de un segon i aleshores aquella línea ja no estava o tenia por a perdre la meva posició i aleshores ja no m'arriscava.

I és una motivació per teu en el dia a dia els viatges de patinar? Per fer el que fas.

(51:15) Si osigui, clar. Osigui per mi jo si continuo patinant descens es perquè vull veure aquella gent vull sentir aquell moment de llibertat, aquell moment de full focus en el meu cos. Es per això que continuo fent descens. Perquè em connecta amb mi mateix, amb l'entorn i amb la comunitat.

(53:21) Quan va sorgir Long School, en quin moment de la teva trajectòria com a patinador?

Amb vint-i-tres anys, vint-i quatre anys.(...) I vaig dir tu, pues monto una escuela de skate i de longboard per ensenyar a més gent a patinar. Perquè si a mi m'ha ajudat tant a nivell personal, uau segur que a la gent l'hi encantarà. Més que com un negoci ho veia com una manera d'ensenyar la meva passió que a mi literalment m'ha ajudat molt. Perquè m'ha ajudat tant? Pues perquè jo soc d'un barri que era més conflictiu, jo tenia unes amistats una mica dolentes i aleshores tenia dos opcions el cap de setmana, era anar de festa i gastar-me els diners o matinar per anar a fer descens. I aleshores arrel de matinar per fer descens vaig començar a viatjar, vaig sortir del barri, vaig conèixer gent nova, etcetera etcetera i aleshores, no se, vaig evolucionar com a persona també.

(56:45) I quan van arribar els Purethanes a Long School?

Al segon anys, vam començar al dos mil tretze, pues al dos mil catorze quinze, va arribar gent de quaranta anys, pares de família o no, però gent ja adulta. Que havia provat molts esports però no trobaven cap via d'escape ni cap manera de desconnectar de la seva rutina i per lo tant pues això desfogar-se, crear comunitat, ehh capacitat concentrar-se en el present immediat, ni en els problemes de la família ni amb els problemes de la feina ni... Todo se dissipa solo estás tu y tu tabla. (...) Van començar a venir uns puretas, van començar a gaudir de l'esport, cada vegada volien més i més i més. I van acabar fent descens alguns a un nivell més top alguns a un nivell més baix però, tots van començar a gaudir d'això que estava dient del perquè vaig començar aquesta escola.

Tu esperaves tindre aquests alumnes quan vas muntar l'escola?

(58:00) No, no no. Jo esperava a, jo esperava que més gent patines, que més gent patines és el que volia. Que més gent patini i millor, si ja patines patinaràs millor i si no patines prova-ho perquè es la ostia. I aleshores arrel d'aquesta gent motivada doncs vaig començar a ensenyar més la filosofia del descens a aquesta gent que esta motivada. Casualment pues això un rang de trenta-cinc a quaranta-cinc anys i si si van. Bueno gent amb un estatus social nivell mig alt que es podia permetre el fet de viatjar un cap de setmana i gaudir de l'esport a la natura. I aleshores pues bueno cada vegada més i volen més i més i més i van acabar sent un grup cohesionat, identificat com a Purethanes. [riu] Brutal, brutal.

I a tu et van arribar quan tu tenies uns vint-i-cinc, vint-i sis...

Exacte que aquesta es l'altre gran magia de l'skate i del longboard. Que **no hi ha** diferenciació social, estatus social ni diferenciació d'edat i ni de gènere **sas**? I **aleshores** tu pots estar practicant aquest esport amb una persona de deu o quinze anys major o **menor**. Aleshores **ja** només per la pràctica de l'esport i sobretot per el pre, l'abans i després de fer esport, eh comparteixes idees, conceptes amb aquestes persones. I **aleshores** tu com a persona jove si estàs en relació amb gent més adulta, aprens coses. I si tu ets adult i patines amb gent més jove et nodreixes de la seva joventut de la seva manera de ser esporàdica, imprevisibles **sas**? I et contagies d'aquesta passió juvenil. Aleshores es com el jove aprèn uns valors i uns conceptes d'adult i l'adult reprèn aquella ideologia de jove esporàdic i inconscient que s'havia oblidat.

(1:01:53) I tu que portes patinant des de els setze anys, com has. Has notat aquest canvi d'edat. Perque portes mitja vida patinant ja.

Si tio

I com has afrontat el ser jove a passar a ser dels grans?

Ya ves, pues no m'he adonat, no m'he adonat molt d'aquest canvi, no m'he adonat, no se. Simplement patino saps? I tot i sent jove ajudava a patina millor a gent més adulta o quan era jove i gent adulta em deia patina així que t'anira millor, els escoltava. **Si que és** cert que de forma conscient, quan era més jove i els veteranos parlaven els escoltava. I seguint ara més adult, noto que els joves m'escolten. No he notat, osigui no he canviat la meva actitud de patinar però si que he notat un canvi en quant això a interecció de... **de responsailitat?** Si de la responsabilitat o per exemple amb un grupet que es diu Quantum o amb algun amic. De patinar amb ells i dir bua, jo per mi ja estaria però, volen patinar més, vinga va una miqueta més. Per la seva vitalitat i ganes de patinar més tu acabes estirant el teu dia o la teva sessió gracies a aquesta vitalitat de la gent més jove. O per exemple d'estar a un lloc patinant i que aquests joves tenen per la seva edat una altre jerga un altre vocabulari. Aquest vocabulari és nou per tu perquè no ets de la seva edat però l'adaptes al teu vocabulari inclús acabes utilitzant aquest vocaulari que tu no el coneixeries sense estar en aquell grupet de joves i es super bonic això, és super bonic així que no he notat el canvi però si que he sigut conscient del me canvi d'edat i com interactuo amb la gent.

(1:07:43) **Has sentit mai la necessitat de patinar tot el possible abans de que sigui massa tard? Com una certa pressió o sensació d'angoixa de dir...**

No, el que si que he tingut la necessitat o angoixa tal tal tal, de viatjar. De viatjar a llocs on se que quan t'indria més edat, més responsabilitats i menys temps per patinar se que **no ho podria fer**. Doncs aleshores he aprofitat dels meus vint al vint-i-sis o així, he aprofitat per anar a veure el màxims llocs del mon per patinar. Però la necessitat de patina ara que si no no ho podras fer més endavant no l'he trobat. **Gracies als Purethanes** per exemple, gracies a veure a aquella gent que comença a patinar als quaranta-cinc anys. Ostia es molt més dificil començar a patinar al quaranta-cinc anys que no continuar patinant.

(1:10:06) I patinar per viure o viure per patinar?

Viure per patinar, no? No patinar per viure. Osigui patino per, no clar. Es patinar per viure totalment d'acord. Osigui de fet, una dada interessant es que un veterano de l'escena (...) quan vaig estar patinant amb ell i que començava amb una escola i que patin patata... em va dir que anés amb molt de compte perquè podia arribar a cremar la meva passió pel descens i el longboard. I tenia raó va haver-hi un moment crec que al dos mil setze, quan ja portava tres anys o així amb la escola, que no arribava que estava molt saturat per x motius no només de patinar, no només de l'escola d'skate si no de tema vida personal que em va fer veure ja l'skate com una professió no com una passió i vaig decidir deixar de patinar durant un temps, un mes. Vaig desvincular-me durant un mes de l'escena del patin i tal i vaig continuar tenint ganes de patinar aleshores vaig tornar a patinar amb més amb compte per no cremar-me les meves ganes de patinar.